gençliği ülke sorunlarıyla ilgilenmiyen bir ulusun sonu gelmiş demektir.

TÜSTAV

İstanbul Teknik Üniversitesi
Öğrenci Birliği
22.DÖNEM ÇALIŞMA RAPORU

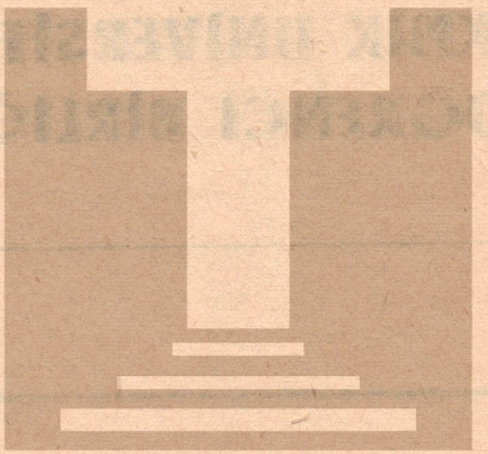
TÜSTAV

13C/2052

İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

TÜSTAV

22. dönem çalışma raporu

TİPO NEŞRİYAT VE BASIMEVİ
Ankara Caddesi No. 60/10
Tel. : 27 81 59
İSTANBUL — 1969

SUNU

Yönetim kurulumuz çalışma dönemi boyunca kitlelerin bilinçlendirilmesini esas amaç bilmiştir. Gerçek devrim emekçi halk yığınlarının bilinçlenerek kendi haklarına sahip çıkmasıyla başlar. Halkın dışında gelişen devrim yapma çabaları bir hayalden öte gidemez. Halk kendi düzeninin savaşını kendi verecektir.

Bugün Türkiye'mizde alabildiğine bir soygun düzeni vardır ve halk henüz gerçekleri görememiştir. Bu nedenle her devrimcinin görevi emekçi sınıfın bilinçlendirilmesi olmalıdır.

Bu rapor alışagelmişin dışında, çalışma dönemi boyunca yapılan eylemlerden çok eylemlerin nedenlerini yansıtacak şekilde hazırlanmıştır. Bundaki amacımız; yapılmış olan eylemlerin sebeplerini açıklayarak kitlelerin bilinçlendirilmesi çabalarının sürekliliğini sağlamaktadır.

Bütün çalışmalarımız kardeş örgütler diyebileceğimiz İ.T.Ü.T.O. Talebe Birliği ve İstanbul Ankara gibi diğer şehirlerimizde de var olan bir çok devrimci örgütlerle de belli bir dayanışma içinde yürütülmüştür.

Saygılarımızla.

İstanbul Teknik Üniversitesi
22. Dönem Yönetim Kurulu

Başkan:
Harun KARADENİZ

İdarî İşler Başkan Yardımcısı:
Argun YUM

Genel Yazman:
Ayhan ÖZER

Sorumlu Sayman
Ökkeş ÜÇER

Eğitim ve Eylem İşleri
Başkan Yardımcısı:
Süleyman BALKAN

Kültür ve Sanat İşleri
Başkan Yardımcısı:
Rafael AVİDOR

Dış İlişkiler Bşk. Yardımcısı:
Turhan CELAYİR

Genel Yazman Yardımcısı:
Taner MERSİN

İşletmeler Kolu Başkanı:
Bülent ESİNOĞLU

Sağlık ve Sosyal Yardım İşleri
Başkan Yardımcısı:
Faruk KURDOĞDU

TÜSAV

GENÇLİĞİN AYRICALIĞI

Dünyada gençlik hareketlerinin yoğunlaştığı bir dönem yaşıyoruz. Özellikle geri ülkelerin gençliği ve kapitalist sanayi ülkelerinin gençliği içinde yaşadıkları düzene başkaldırıyorlar.

Dünyada düzene ilişkin hareketlerde gençlik denince akla gelen Üniversite öğrencileri oluyor. Dünyadaki gençlik hareketlerini anlayabilmek için gençliği, daha doğrusu üniversite öğrencilerini toplumun diğer sınıf ve tabakalarından ayıran özelliğin ne olduğunu iyi tesbit etmemiz gerekiyor.

Üniversite gençliğini harekete geçiren gerçek neden bir arada yaşayan genç insanların bir bunalımı veya bir heyecanı değildir. Üniversite gençliği toplumdan ve toplum sorunlarından uzak ve hattâ topluma karşı küçük bir azınlığın çıkarlarını koruyacak beyinlerin şartlandırılmış robotlar olarak yetiştirilmek istenmektedir. Bütün öğretim kurumları egemen sınıfların bu amacını gerçekleştirmek üzere eğitim yapmakta, gençlik ise, içinde yarınlarını yaşayacağı topluma ters düştüğünü görmekte ve kendi geleceğine sahip çıkmaktadır.

1968 de kapitalist sanayi ülkelerini ve kapitalizmle kalkınabileceğini sanan geri ülkeleri saran gençlik olaylarında, üniversitelerini işgal eden İsveçli öğrenciler şunu öne sürdüler: "Burjuva üniversitede bizim beynimizi yıkamaktadır. Üniversitede beynimiz yıkandığından dolayı öğrencilik yapmak için üste para istiyoruz."

ROBOTLAŞMAK VEYA İNSANLAŞMAK

Gerçekte öğrencilerin ana çelişkisi bu noktadadır. Gençlik ya beyni yıkanmış robot meslek adamları, daha doğrusu kimin için, ne ürettiğini düşünemiyen burjuva uşakları olarak yetişecektir, ya da kimin için, ne için üretim yaptığını bilen ve kendi geleceğini toplumun geleceği içinde görerek toplum sorunlarına sahip çıkan robotlaşmamış insanlar olarak yetişeceklerdir.

Beyinlerin yıkanmasına karşı direniş, ileri ülkelerde öğretilenlerin topluma aykırı düştüğünden ötürü düzene başkaldırma, geri ülkelerde ise yine öğretilen ve uygulananların toplumun geleceğine aykırı ve emperyalizme uygun olduğundan ötürü düzene ve emperyalizme başkaldırma biçiminde ortaya çıkmaktadır.

GENÇLİK VE SİYASET

Gençliği ülke sorunlarıyla ilgilenmiyen bir ulusun sonu gelmiş demektir.

Gençlik ülke sorunlarıyla ilgilenmesi kurulu düzeni etkilemekte ve bu düzenden aşırı kâr sağlayanlar "gençlik siyaset yapıyor" diye feryadı basmaktadır. Egemen sınıfın isteğine kalırsa onlar bizi yönetecekler, emperyalist devletlerle ömrümüz boyunca acısını çekeceğimiz ikili anlaşmalar yapacak ve kaderimizi onlara bağlayacaklar. Fakat biz kadere boyun eğeceğiz, bu ikili anlaşmalara karşı çıkmıyacağız. Doğu Anadolu'yu mayın tarlası yapacaklar, yurdun yüzbir yerine Amerikan üssü kuracaklar, kısaca bir doğu-batı savaşında onlar Türkiye'yi bir nükleer hadef haline getirecekler, fakat biz buna sebep olan NATO'ya karşı çıkmıyacağız.

Onlar bütün yeraltı kaynaklarımızı Amerika'ya peşkeş çekecekler, fakat biz bu sömürünün hesabını sormayacağız.

Köylünün ürününü ucuza kapatarak köylü kardeşlerimizi sömürecekler. Fakat biz köylüyü sömürüyorsunuz dahi demiyeceğiz.

Kıbrıs'ta yolumuzu kesen ve Türkiye'deki yabancı şirketlerin soygunlarını bekleyen 6. Filo dost maskesi altında İstanbul limanına demirleyecek fakat biz filoyu protesto etmiyeceğiz.

Meslek bilgimizi kullanarak lüks binalar, büyük oteller inşa edeceğiz, fakat bu otellerde 6. filo'nun askerleri Türk kadınlarıyla göbek attığı zaman ses çıkarmıyacağız.

Mühendis olarak silahlar yapacağız, fakat bu silahlar düşük ücretlerine zam isteyen grevci işçi kardeşlerimize çevrildiği zaman susacağız.

Kapitalist düzende ekonomik yapının gereğine uygun olarak düzenlenen eğitim kurumları gerçekte birer robotlaştırma kurumu olarak çalışmaktadırlar. Öğrencilere "memleket meseleleri sizin nenize gerek, oturup dersinize çalışın, okulunuzu bitirin" diyenler, gerçekte öğrencilerin robot meslek adamları olarak yetişmesini isteyen egemen sınıfın isteğini dile getirmektedirler. Bu duruma göre öğrenciler dersleri dışında hiçbir ülke sorunuyla ilgilenmeksizin ders çalışıp okulu bitirecekler ve bir işe girerek üretime katılacaklardır. Yani öğrenciler kim için ve ne için üretim yaptıklarını düşünmeksizin üretim yapan bir robot, bir üretim aracı olacaktır.

ÜLKE SORUNLARIYLA İLGİLENMEMEK SUÇTUR.

Egemen sınıfın art niyetli görüşü olan "öğrencilerin siyaset yaptığı" görüşüne karşı şunu söylüyoruz: Ülke sorunlarıyla ilgilenmek ne siyasettir, ne de suçtur. Tam tersine ülke sorunlarıyla ilgilenmemek suçtur.

Bugünkü iktidar gençleri ve gençlik örgütlerini siyaset yaptığından ötürü yargı organlarına vermekte ve gençler ülke sorunlarına sahip çıktıkları için "siyaset yapıyor" diye yargılanmaktadır. Gerçekte ise gençlerin siyaset yapmaktan yargılanması değil gençleri suçlayan iktidarın yargılanması gerekir. Çünkü İstanbul susuz ve köylerimiz yolsuz iken "Boğaz köprüsüne hayır" demek suç değildir. Aksine bu köprüyü yapmak suçtur.

İstanbul, Ankara ve İzmir gibi illerimizde halkın yarısı gecekonduda otururken ve şehirleşme başı bozuk ilerlerken, okullarda sosyal meskenlerin ve şehirleşmenin okutulmasını istemek suç değildir. Aksine okullarda halâ denize nazır köşklerin telefonlu banyolarını okutmak suçtur.

Gençlik ülke sorunları ile ilgilenirken gençliğe engel olmak ise en ağır suç ve hattâ topluma ihanettir. Ülkenin geleceğine ihanettir.

Nükleer mayın döşenmiş olan Doğu Anadolu bizim yurdumuz. 101 Amerikan üssünün işgal ettiği yerler bizim topraklarımız. Amerikan Şirketlerince soyulan madenler bizim madenlerimiz. 6. Filo'nun beklediği şirketlerin soydukları bizim haklarımız. Kısaca ülkenin sorunları bizim sorunlarımız ve biz var olabilmek, yarınları güven altında olan bir toplum düzeni kurabilmek için savaşıyoruz. Daha doğrusu yarınlarımıza sahip çıkıyoruz.

BARIŞ İÇİN ARI ŞÖLENİ

21 Nisan İTÜ'nün bayramı olarak kutlanır. Her yıl 21 Nisan'da iki önemli olay olur:

Birincisi Merkez binada yapılan törendir. Bu törene öğretim üyelerimiz, öğretim üyesi yardımcılarımız, öğrenciler ve çeşitli davetliler katılır.

Bu törende İTÜ'nün nasıl geliştiği, o yıl kaç dersanenin boyandığı, kaç sandalyenin onarıldığı büyük bir sevinç havası içinde, ballandıra ballandıra anlatılır. Öte yandan yapılması gereken laboratuar, öğrenci menzası ve kampüsün hangi bürokratik ilişkilerden dolayı yapılamadığı, ancak önümüzdeki yıllarda yapılma ümidi üzerine nutuklar söylenir.

Fakat bu törende İTÜ'nün hangi yurt sorunu üzerinde, baraj ve köprü yapımı, enerji üretimi, sosyal mesken ve şehirleşme, makina üretimi ve sanayileşme konularında bir tek söz geçmez. Çünkü üniversitemiz toplum sorunlarını dert edinmemiştir. Toplumun dertlerine çözümün nasıl geleceği yolunda üniversitemizin görüşü yoktur.

21 Nisanın ikinci önemli olayı ise 21-22 Nisan arasındaki gece Hilton veya benzeri bir lüks binada verilen balodur. Bu baloya 25-30 kadar öğretim üyesi ve yardımcısı, 40-50 kadar İTÜ öğrencisi katılır.

Bu balo sayesinde İTÜ'nün yükselmişliği, toplumun en seçkin (!) tabakalarının arasında balo verebilirliği ile bir daha ispatlanır...

Üzerinde düşünülmediği için her yıl birliğimizce düzenlenen bu balo bırakıldı ve onun yerine "Barış için Arı Şöleni" yapıldı..

Amaç büyük bir öğrenci ve öğretim kitlesinin katılacağı eğlenceler yanında yurt ve dünya gerçeklerinin düşünülüp konuşulması idi.

Barış için Arı Şöleni Beşiktaş Taksim arasında yapılan bir yürüyüşle başladı. Bu yürüyüşte dünyanın baskın gerçeği sembolize edildi. Büyük bir top üzerine oturmuş olan bir Amerikalı, üzerindeki gömleklerde geri ülkelerin adları yazılı öğrenciler tarafından halatlarla Taksime kadar taşındı.

Şölenin diğer bölümlerinde folklor gösterileri, tiyatro, açık oturum, karagöz oyunu ve halk ozanlarının toplumcu deyişleri yer aldı.

Not : Bu şölene Demokratik üniversite bölümünde ayrıca değinilmiştir.

TÜSTAV

EMPERYALİZMİN SÖMÜRME ARACI NATO

Bir savunma paktı olarak kurulduğu söylenen Nato tam anlamıyla emperyalizmin sömürme aracı durumuna gelmiştir. Nato'nun gerçek yüzünü halka anlatabilmek için 14 Mayıs-19 Mayıs tarihleri arasında "Nato'ya Hayır Haftası" düzenledik.

Hafta 14 Mayısta Taksim'de Nato amblemini yakarak başladı.

Hafta boyunca konferanslar ve Taşlıtarla, Pendik, İstinye, Gebze'de foklorlu Nato'yu halka anlatma geceleri yapıldı. Olanaklarımız ölçüsünde Nato'yu halka anlattık.

Nato'ya hayır diyoruz. Çünkü egemen sınıflar bir sömürü düzeni kurmuşlar, bu sömürü düzenini korumak ve sürdürmek için düşünmüş, taşınmış ve çeşitli örgütler kurmuşlar. Bu arada devletlerarası sömürünün sürmesi için Nato'yu kurmuşlar.

NATO'YA HAYIR;

Çünkü, Türk Ulusu Kore'de kurbanlık koyun gibi cepheye sürülmüştür. Bundan sonrada isteğimiz dışında, Amerika'nın istemesi ile savaşa girebiliriz.

NATO'YA HAYIR;

Çünkü, NATO'da kaldığımız sürece düşmanlıklarımız ve dostluklarımız ve savaşa girip girmememiz Amerika'nın çıkarlarına ve kararlarına göre ayarlanacaktır.

NATO'YA HAYIR;

Türkiye Amerika için değil, Türkiye için savaşmalıdır.

NATO'YA HAYIR;

Çünkü, NATO yardım diye soktuğu silâhlarla, millî silâh sanayimizi yok etmektedir.

NATO'YA HAYIR;

Çünkü, NATO antlaşmasına üye olan devletlerin hepsi (yalnız Türkiye hariç) eskiden beri fakir halkları sömüren ülkelerdir.

NATO'YA HAYIR;

Çünkü, Türkiye'yi Amerika'ya ekonomik yönden bağımlı kılan imtiyazların bekçiliğini yapmaktadır.

NATO'YA HAYIR;

Çünkü, Semalarımızda çok yıldızlı Amerikan bayrağı istemiyoruz.

NATO'YA HAYIR;

Çünkü, amacımız özgür ve mutlu Türkiye'dir.

Amerika, Fransa, İspanya, İtalya, Hollanda, Almanya, Portekiz gibi batılı ülkeler yüzyıllar boyu Afrika, Asya ve Güney Amerika'nın mazlum halklarını ezerek, yok ederek onları sömürge haline getirdiler. Fakir ülkelerin zenginliklerini kendi ülkelerine taşıyarak kendilerini daha zengin, onları ise fakir halde bıraktılar.

İspanyollar, Güney Amerika'da sekiz milyon yerli halkı esir ettiler, öldürdüler, derilerini yüzdüler. Güney Amerika madenleri, kauçuğu, buğdayı, kahvesi Avrupalının karnını doyurdu. Güney Amerika'lılar ise açlığa mahkûm edildiler.

Amerika'lılar onbeş milyon kızılderiliyi öldürdü. Afrika'nın zenci halkı yüzyıllar boyu esir olarak Amerika'nın pamuk tarlalarında, fabrikalarında öldürülesiye çalıştırıldı. Amerika'lıların zenginliği milyonlarca mazlum halkın alın teri ve kanı üzerine kuruldu.

İngiltere koskoca Çin halkını afyon, esrarla ve kültür emperyalizmiyle yüzyıllarca uyuşturup, zenginliklerini İngiltere'ye kaçırdı. Afrika- Güney Ame, rika ve Asya devletleri halkları yüzyıllarca Amerika ve Avrupa'yı besledi, doyurdu ve zenginleştirdi.

HER AMERİKA'LI VE AVRUPA'LININ ALNI YÜZYILLAR BOYU ÖLDÜRDÜKLERİ MİLYONLARCA MAZLUM İNSANLARIN KANLARI İLE DAMGALIDIR.

Amerika ve Avrupa devletleri zenginliklerini korumak için, fakir halkları esirleştirmek, onların ülkelerini soymak ve mallarını fakir ülkelere satmak zorundadırlar. Bu yüzden fakir halkların gerçek düşmanı Amerika ve Avrupa ülkeleridir.

20. Yüzyılda ezilen dünya ulusları, kendilerini sömüren ülkelere karşı kurtuluş savaşları verdiler ve veriyorlar. Ülkelerini kanlarıyla sulayarak bu savaşı kazanan halklar özgürlüklerine de kavuştular.

Türkiye, ezilen dünya ulusları arasında kurtuluş savaşını ilk veren ülkedir. İngiltere, Fransa, İtalya, Yunanistan ve perde arkasındaki Amerikayı kurtuluş savaşı ile, bugün Amerikan 6. filosunun demirlediği limanlardan denize dökmüş ve ülkesinden kovmuştur. Mustafa Kemâl'in deyişiyle mutlaka: «ezilen uluslar ezenleri bir gün yok edecektir».

Birçok mazlum ülkenin özgürlüğünü kazanması ile dünya jandarmalığından yorulan ve gücünü kaybeden İngiltere yerini Amerika'ya bırakmak çabası ile 1947 de General Marshall ve Ernest Bevin arasında özel ve gizli görüşmelere başladı. **VE 4 NİSAN 1949 DA 12 EMPERYALİST DEVLET NATO ASKERİ ANTLAŞMASINI, BİRLEŞMİŞ MİLLETLER ANLAŞMASINA VE DIŞ İŞLERİ BAKAN-**

LARI KONSEYİ KARARLARINA AYKIRI OLARAK İMZALADILAR.

Bundan sonra ise Amerika ve silâh arkadaşlarının emperyalizmi dünya üstüne çöktü. Amerikan jetleri, topları Kongo'da çıplak ve aç zencilerin üzerine kan kustu. Çünkü Kongo en zengin madenlere sahipti ve bu madenleri Amerikan şirketleri işletiyordu. Bugün Amerika ve silâh arkadaşlarının çıkar savaşları Vietnam'da Filipin'lerde, Dominik'de, Afrika ve Güney Amerika ülkelerinde bütün şiddetiyle devam ediyor.

TÜRKİYE NATO'YA GİRİYOR.

26 Nisan 1949 da Başkan Truman, Cumhurbaşkanı İnönü'ye «Nato'nun meydana gelişinin aynı zamanda Türkiye'nin de güvenliğine hizmet ettiğini» Belirtir, ancak Türkiye'nin Nato'ya girmesini kabul etmez.

1949 da Amerikan Genel Kurmay Başkanı General Bradley, Amerikan yurttaşlarını kurtarmak için ilk darbeyi vuracak deniz aşırı ileri karakol ülkelere ihtiyaç olduğunu Amerikan Temsilciler Meclisine ihtar etti. Bundan sonradır ki Türkiye'nin ileri bir karakol olarak Nato'ya alınması düşünüldü.

1950 D.P. İktidarı ve onun dayanağı egemen sınıflar dış kapitalizm ve emperyalizmle iş birlikçiliğe başlamışlardı.

1 Temmuz 1950, — TBMM'nin savaş açma yetkisini hiçe sayan D.P. ve işbirlikçileri Kore savaşında emperyalist devletlerle kurtuluş savaşı veren, sömürülen mazlum Kore halkına karşı savaşa karar verdi. Ve Türk Askerleri sömürücü Amerikan askerleri ile birlikte mazlum Kore halkını öldürdü ve kendileri de öldü. Bize bu utanç verici savaşı bugün bile zafer olarak yansıtıyorlar.

Bunun mükâfatı ise Kore topraklarında kalan binlerce şehidimiz, 113 madalya ve Nato'ya kabulümüz oldu. 15-20 Eylûl 1951 Ottowa'da alınan bu karardan hemen sonra D.P. İktidarı ve işbirlikçilerin Başbakanı, Amerika'nın sömürüsünün polisliğini yapan Nato'yu, halka «İnsan dehâsının keşfedebildiği en kuvvetli ve teminatlı müdafaa manzumesi» olarak sundu.

Ancak Nato'ya girerken Türkiye batılı ülkelere büyük tavizler verdi. Ülkemizde üsler, radar istasyonları kuruldu. Amerikalılar Türkiye üzerinde 35 milyon metrekarelik bir topraga yerleştiler. Ve Türkiye Nato'nun nükleer silâhlarının deposu haline geldi. 54 ikili anlaşma ile Amerika'ya bağlandık. Ve Amerika'nın barış gönüllüleri adı verilen casusları, misyonerleri ve uzmanları Türkiye'ye doldu.

İkili anlaşmalardan sonra binlerce askeri ile Türkiye'ye yerleşen Amerika'lılar kurdukları üsler ile Türkiye'yi savunacaklarını söylüyorlardı. Aslında bütün bunlar Türkiye'yi koruyan değil, harbe sokan unsurlar olacaktır. Tıpkı 1. Dünya harbinden bir oyun düzen batılıların, Yavuz zırhlısı vasıtasıyla harbe isteğimizin dışında sokmaları gibi, Amerika'nın yurdumuzdaki üsleri de gelecekte bizi istemediğimiz bir harbe sokacaktır. Böylece Türk milletinin kaderi Amerika ile Rusya arasındaki anlaşmaya bağlıdır.

Nato antlaşmasından sonra Türk Ordusu Nato emrine verilmiş ve Waşington'daki bir Nato kurmay başkanlığına bağlanmıştır. Türkiye Orta-Doğu'da İngiltere'nin petrol çıkarlarını koruyan Bağdat Paktına girmek zorunda bırakılmış, bu ise Türkiye'nin Araplarla arasını açmıştır. Bağdat paktının yıkılmasından sonra ise aynı nitelikteki CENTO kurulmuştur.

Kurtuluş Savaşımızla kovaladığımız sömürücü batı şirketleri, Türkiye'nin Nato'ya girmesinden sonra kredileri ve yatırımları ile tekrar Türkiye'nin üzerine çöreklendiler. Ham maddeleri dışardan gelen montaj fabrikaları ile sağladıkları milyonlarca lirayı her yıl ülkelerine taşıdılar. Ve montaj fabrikaları ekonomik yönden bizi batının esiri haline getirdi. Çünkü bu fabrikalar batıdan ham madde ve yedek parça gelmezse çalışamazlar. Üstelik bu fabrikalar Türkiye'nin temel ihtiyaçlarına cevap verecek nitelikte değildir. Hepsi lüks ihtiyaçları karşılayan fabrikalardır. Örneğin: Radyo, Televizyon, Buzdolabı, Otomobil vs... gibi. Diğer taraftan, yapılan her yatırım antlaşması ekonomik yönden bizi Amerika'ya daha çok bağlamakta ve onun eline bakar duruma sokmaktadır.

Yapılan bütün anlaşmalar bizi ekonomik yönden Amerika'ya bağlı duruma getirmiştir. Ekonomik özgürlüğünü kaybeden bir ülkenin siyasi özgürlüğünü koruyabileceği şüphelidir: Türkiye Birleşmiş Milletlerde Amerika'nın bir uydusu gibi davranmış, Amerika'nın evet dediğine evet demiş, hayır dediğine hayır demiştir. Ülkesini sömüren Fransızlara karşı kurtuluş savaşı veren Cezayir aleyhine sömürücü ülkelerle birlikte oy kullanmıştır.

Millî gelirin %5'ini NATO'ya ayıran Türkiye, ekonomik yönden olduğu gibi NATO'nun askeri stratejisine dev sanayii ve nükleer gücü ile yön veren Amerika'ya Askerî yönden de bağımlı olmaya başlamıştır. Bugün Amerika Türkiye'ye sadece nükleer silâh deposu, bol ve ucuz askerî kaynak ve ileri karakol olarak bakmaktadır.. Bu yüzden de Türk Genel Kurmayına «Kumandan yetiştirme çabalarından

vazgeçmesini ve karargâh subayı niteliğinde subay yetiştirmesini» öğütlemektedir.

NATO ve ikili antlaşmalarla Türk siyasi hayatına da etkiyen Amerika anti-demokratik D.P. iktidarı ile işbirliğine devam etmiş, 27 Mayıs ihtilâlinde korku verici unsur olmuştur. 5 Haziran 1964'de Kıbrıs olayları sırasında, Türkiye'nin Kıbrıs'a müdahale etmesi söz konusu olunca Johnson, İnönü'ye yazdığı mektupta; «Türk hükûmeti, Amerika'nın muvaffakatı olmadan... Nato silâhlarının kullanılmasına izin vermeyeceklerini» ve «Askeri yardımın veriliş maksatlarından gayri gayelerde kullanılmaması için, hükûmetimizin Amerika'nın iznini almasının gerekli olduğunu» bildirmiştir.

Bir saldırıya karşı Türkiye'ye ilkel silâhlarla yardım ederek ve Türkiye'nin bütünlüğünü korumak değil ancak Torosların önünde tutunmaya çalışacak NATO için Türkiye 4 milyar lira bütçesinden, 1,5 milyar lira dış yardımdan, yarım milyar da yurt içindeki transferlerinden olmak üzere toplam olarak altı milyar lira harcamakta ve 440.000 asker beslemektedir. Bu Türkiye gibi bir gelişmek çabasında olan bir ülke için çok ağır bir yüktür. Türkiye, NATO'ye asker beslemek veya kalkınmak tezlerinden birini tercih etmek zorundadır.

NATO için Türk milleti, Amerikan sömürüsünün Orta-Doğu'da bekçiliğini yapan kurbanlık askerlerden, Amerika tarafından sömürülen bir ülke olmaktan öte bir şey değildir.

NATO ile beraber Türkiye'ye gelen Amerikalılar bu güne kadar çeşitli suçlar işlemişler, ancak bunlar, ya vazife başında idi denerek veya Amerikan mahkemelerinde yargılanacakları gerekçesi ile Türk

mahkemelerinde yargılanamamışlardır. İşte bunlardan birkaçı :

1950 Bir Amerika'lı motorsikleti ile oynayan bir çocuğu öldürdü.

1951 Kolombiya Hiegts gemisi ile iki Türk kızı kaçırıldı.

1955 Bir Amerika'lı bir Türk polisine hakaret etti.

1956 Amerikalı bir subay kocası ile gezen bir kadına saldırdı.

1956 Amerikalı bir çavuş küçük bir Türk kızına tecavüz etti.

1956 Amerikalı erler Türk erlerine ateş açtı, bir asker öldü.

1959 Ankara'da Amerika'lı bir subay bir assubay ve erimizi ezdi.

1954-1960 arasında Amerika'lılar Türkiye'de toplam olarak 299 suç işledi. %98'i Amerikan mahkemelerinde yargılanarak beraat etti.

Örneğin :

1) Amerika'lı çavuş Ballon Eskişehir'de üç çocuğu çiğnedi.

2) Amerika'lı Arneld İzmir'de bir Türk'ü çiğneyerek öldürdü.

3) Amerika'lı Joseph Lee Konya'da bir Türk çocuğunu çiğneyerek öldürdü.

4) Amerikalı Gally Charles Kayseri'de bir Türk çocuğunu çiğneyerek öldürdü.

5) Amerika'lı Jeans Jonsan Ankara'da üç Türk'ü çiğneyerek öldürdü.

1961 Bir Amerikalı Topkapı sarayında eşya çalarken yakalandı.

1961 Amerika'lı W. Martin Türk bayrağını yırttı ve küfür eti.

1961 G. Mee Gyan bir Türk'ü çiğnedi ve Yunanistan'a kaçtı.

1962 Amerikalı arkeolog eski eserlerimizi kaçırırken yakalandı.

1964 Amerika'lı bir çavuş ve bir yüzbaşı Türk bayrağına hakaret etti.

1967 Amerika'lı askerler radar üssünde Türk kızlarını çırılçıplak soyup oynattılar.

1967 Adana'da Amerika'lı erler evli kadınlara sarkıntılık etti ve gereken şamarı Adana'lılardan yediler.

TÜSTAV

HALKA DÖNÜK EĞİTİM

1968 Haziran'ında bütün kapitalist sanayii ülkelerini ve geri ülkeleri saran öğrenci hareketleri oldu.

Türkiye'mizde de birçok öğrenim kurumunu saran öğrenci eylemleri, önce eğitimde devrim sloganıyla dile geldi. Daha sonra bu slogan "Devrimci Eğitim Şurası"nda, devrim için eğitim biçimine dönüştü.

Öğrenci Birliğimizin bozuk eğitim düzenine karşı olan bütün eylemleri destekledi. Çünkü halka dönük eğitim istiyordu.

Halka dönük eğitim sözcüğü çok kullanılmış olmasına karşın henüz yeter açıklığa kavuşmadı. Aslında halka dönük eğitim sözü bile yalnış bir sözdür. Çünkü bu sözle sanki eğitim bir lütuf olarak halka dönecektir. Gerçekte ise halk eğitimi esastır.

Öğretim kurumlarının toplum sorunlarını dert edinmesi ve toplum sorunlarına çözüm getirecek bilgileri öğretmesi gerekmektedir. Oysa bizde ki eğitim kurumları toplumdan ve toplum sorunlarından kopuk durumda olup daha çok zengin bir azınlığın ihtiyaçlarına göre düzenlenmiştir.

BUGÜNKÜ EĞİTİM

Halka dönük eğitim sözcüğünü daha iyi anlıyabilmek ve temellendirebilmek için, önce halka dönük olmayan bugünkü eğitim düzeninin bir eleştirisini yapalım.

Türkiye'de bu güne dek uygulanmış ve halen uygulanmakta olan eğitim düzeni tamamen egemen çevrelerin çıkarlarına göre düzenlenmiştir.

İlk okuldan üniversiteye kadar yapılan bütün eğitimde öğrencilerin egemen çevrelerin ihtiyaçlarına göre şartlandırılması ve yetiştirilmesi planlanmıştır.

Egemen sınıflar öğrencilerin özel mülkiyetçi ve sen-ben kavgası yapan bireyci insanlar olarak yetişmesini istemektedir.

ALFABE

Bilmiyoruz şu hepimizin okuduğu ilk kitap üzerinde hiç düşündünüz mü? Küçük çocukların hoşuna gideceği ve okunması kolay olduğu için bu alfabenin okutulduğunu düşünmek fazla bir iyimserlik olur.

Alfabe eğer okutuluyor ve değiştirilmiyorsa bilelim ki egemen çevrelerin isteğine uygun düşünceler taşıdığındandır.

Alfabenin nedenli özel mülkiyetçi ve bireyci fikirler taşıdığını örnekler üzerinde görelim.

"— Ay ay kuzu
— Onu BANA al ana.
— Anne BANA top al.
— Suna al SANA top.

— Kaya BANA taş bul.
— Al SANA beş tane taş.
— Anne BANA ip bul.
— Al SANA ip, Suna.
— Anne BANA bebek yap.
— Peki Suna... İşte SANA bebek, al oyna.
— Anne, BANA iki tane elma at.
— Peki Kaya...
— İşte SANA iki tane elma. Al ye.
— BANA yok mu anne?
— İşte SANA iki tane Suna.
— Şu SEPETİM, şu da kilo.
— Manav al SANA para.
— İşte bir ip, bir de top. Gül ipi SEN al, topu da BEN.
— Yok eşim ip SENİN olsun. Topu BANA ver."

İşte size okuduğunuz alfabenin hiç düşünmediğiniz bir yönü. Körpecik kafalara yerleştirdiği senben, Sana-bana kavgası.

"— İşte bir ip, bir de top. Gül ipi SEN al, topu da BEN.
— Yok eşim, ip SENİN olsun, topu BANA ver." bölümünün doğrusu şöyle olabilirdi.

"— İşte bir ip, bir de top. İp bizim, top bizim, oyun bizim, neşe bizim.."

Ne gariptir ki biz önce küçüklere senin-benim kavgasını resmî öğrenim kurumlarında öğretir, sonra da ip ve topu paylaşamıyan çocukları: "Susun beraberce oynayın." diye azarlamak yönüne gideriz.

Öte yandan alfabe Türkiye toplumunun gerçeklerinden uzaktır ve çocukları apayrı bir dünyada yetiştirmek durumundadır.

Örneğin: İlkokul çocuklarının %90'ından fazlasının babası bal alamazken alfabede :

"— Baba bal al.

— Al Atay bu bal.

— Yaşa baba yaşa." yazmaktadır. İnsanın bu bölümü şöyle yazası geliyor.

" Çocuk:

— Baba bal al.

Baba:

— Al alabilirsen bal.

Balın kilosu otuz lira

Babanın yevmiyesi on lira."

İhtimal bir raslantıdır; fakat alfabenin 9. sayfasındaki

"Uyu, uyu.

Yat uyu." sözleri egemen sınıfın isteğini dile getirmektedir. Egemen sınıfın milleti uyutma ve sömürme çabasını hatırlayınca bu sözler şu şekilde biçimleniyor.

"Uyu. Uyu.

Yat uyu. Ömür boyu uyu.

Sakın uyanma

Ücretine zam isteme."

Evet işte alfabenin durumu. Biz bu eleştiriyi yapmakla alfabenin her yönüyle düşünülerek kasıtlı hazırlanmış bir kitap olduğunu söylemekten çok şunu belirtmek istiyoruz.

Alfabe uzun uzun düşünülmesi ve ondan sonra hazırlanması gereken bir kitaptır. Aslında çok daha yoz özlemleri çocuğa aşılayan nice kitap vardır. Biz bunları burada saymıyoruz. Fakat şunu belirtelim ki egemen sınıf çocuk kitapları üzerinde hassasiyetle durmakta ve çocuğun egemen sınıfın çıkarlarına ve özlemlerine uygun bilgilenmesini sağlamağa çalışmaktadır.

Bu düzende çocuk kitaplarının kötü tesirlerinden çocuklarımızı korumak onlara doğru bilinci vermek imkânsız gibidir.

İLK VE ORTA ÖĞRETİM

Alfabenin durumunu kısaca eleştirdikten sonra rahatça söyleyebiliriz ki; ilk öğretim küçük çocuklara okuma yazma öğretmenin yanı sıra körpe beyinlere kasıtlı bilgiler yüklemektedir. Orta öğretim ise ilk öğretimin bir uzantısı olup basit mantık oyunlarıyla gençlere kapitalist ekonominin iyiliğini, üstünlüğünü benimsetme çabasındadırlar.

Küçük bir sınıfın kendi çıkarlarına göre yönettiği ve her yönüyle hakim olduğu toplumumuzda her şey kapitalist ekonominin kurallarına uygun olarak düzenlenmektedir.

İlk ve orta öğretimde egemen sınıfın ihtiyaçlarına çözüm getirecek bir biçimde düzenlenmiştir. O halde biz önce kapitalist ekonomi açısından egemen sınıfın ihtiyaçlarını incelemeliyiz.

EGEMEN SINIFIN İHTİYACI

Egemen sınıfın ihtiyacı toplumu kendi çıkarları daha doğrusu kendi tüketimi için çalıştırmaktadır. Egemen sınıf toplumu çalıştırır, mal ürettirir. Bu malların lüks sayılabilecek kısmını kendi tüketir. Lüks tüketim mallarının üretiminin devamlı olabilmesi için bu malı üreten toplumun yaşaması şarttır. O halde toplumun yaşaması için gerekli mallar da üretilmelidir.

Kapitalist ekonomide bir anlamda yaptığımız ayrımı şöylede ifade edebiliriz. İki türlü mal üretilir. Birincisi Burjuvanın ihtiyacı olan lüks mallar. İkin-

cisi proleteryanın ihtiyacı olan mallar ki bu mallar yaşamak için zarurî ihtiyaç maddeleridir. Egemen sınıfın asıl amacı ise lüks mallar üretmektir. Ancak lüks malları üretecek olan emekçi sınıfının da ölmemesi için doyurulması gerekmektedir.

Çalışan emekçi sınıfı sömürerek lüks bir hayat yaşayan egemen sınıfın ihtiyacı ise; düşünen bir beyinden çok robot bir meslek adamına, daha doğrusu kim için ve ne için üretim yaptığını bilmeyen, yalnızca üretim yapan üretim aracınadır. Bu nedenle egemen sınıf düşünen öğrenciler değil üretim araçları yetiştirme peşindedir. Bunu sağlamak içindir ki bütün öğretim kurumları birer robotlaştırma kurumu olarak çalışma yolundadırlar.

İŞ BÖLÜMÜ

Kapitalist toplumlarda her şey mutlu azınlık içindir ve herkes mutlu azınlık için çalışan bir dişli çarkın dişleri gibidir. Bu mutlu azınlık bol üretim için iş bölümü gerektiğini belirtmiş ve iş bölümü sonucunda yabancılaşmayı doğurmuştur.

İş bölümü diye uygulanan şey gerçekte mutlu azınlığın herkesi değişik biçimde görevlendiren kendi üretim ve tüketim düzenini kurmasıdır.

Egemen sınıfın, işçi ve köylülerden beklediği mal üretmesi, öğrenciden beklediği okuyup robot bürokratlar olmaları, memurdan beklediği sömürüyü kanuna uydurmasıdır.

Egemen sınıf öğretim kadrosundan beklediği ise robot bürokratlar yetiştirmesidir. Bu gerçeği kavrayan öğretim kadroları gün geçtikçe çoğalmaktadır. Fakat henüz bir çok öğretici vatanı, milleti için insan yetiştirdiğini zannederken gerçekte kendine verilmiş olan robot bürokrat yetiştirme görevini yapmakta ve robotlaşmaktan kurtulamamaktadır.

ORTA ÖĞRETİMDEN ÖRNEKLER

Bu bölümde orta öğretimde ders kitabı olarak okutulan ve pek tarafsızca yazılmış gibi görünen bazı örnekler vermek dileğindeyiz. Verilen örneklerin yanlışlığı ve ülke gerçeklerine uymazlığı açıkça görülmektedir.

Orta okul III. sınıflarında okutulmakta olan bir "Yurttaşlık Bilgisi" kitabında siyasî partiler bölümünde şunlar yazılı :

"Bu günün demokrasi anlayışı, halk sınıfları arasında üstünlük ve kölelik tanımaz. Bütün yurttaşların eşit haklara sahip olması, onun başlıca prensibidir. Her bakımdan eşit haklara sahip olan yurttaşlar arasında çeşitli konular üzerinde düşünüş ve görüş ayrılıkları bulunabilir. Fikir ve düşünceler arasındaki bu farklı durumlar -siyasî partiler- halinde belirir."

Kapitalist toplumlardaki demokrasi anlayışının sınıflar arasındaki üstünlük ve kölelik tanımaması tamamen sözde kalmaktadır. İşçiler burjuva sınıfının ücret kölesi olarak çalışmaktadırlar.

Sonra bütün yurttaşlar eşit haklara sahipmiş. Türkiye ise bir çok konuda fırsat eşitsizliğinin hüküm sürdüğü bir ülkedir.

Yine aynı kitapta :

"b—) Ekonomi alanında eşitlik olamaz. Çünkü; çalışmayı zevk bilerek yetenek ve bilgisine güvenerek çalışanlarla, tembel beceriksiz olanların karşılaşacakları sonuçlar elbet bir olamaz."

En iyi çalışanların değil en iyi sömürenlerin zenginleştiği toplumlarda bu tür sözler sömürüyü gizlemeye yönlenmiş yayınlardan başka bir şey değildir.

Yine aynı kitaptan bir bölüm daha:

"Çalışma ve sözleşme hürriyeti.

Herkes dilediği alanda iş tutma, çalışma ve sözleşme hürriyetine sahiptir.

Vatandaşlar, diledikleri mesleklere girebilir, güçlerinin ve öğrenimlerinin yettiği her işi tutabilir. Yani özel teşebbüs serbesttir.

Herkes mal mülk edinme ve miras hakkına sahiptir. Mülkiyet hakkı vatandaşların temel haklarındandır..."

İşsizleri milyonlarla anlatılan yurdumuzda 26 milyon özel teşebbüs olduğunun söyleyenlerde yukarıdaki görüşleri paylaşıyor.

Kitap havada sözlere devam ediyor :

"Herkes eğitim ve öğrenim yapma hakkına sahiptir.."

16 bin köyümüzde ilk okul yoktur ama bu köylerde doğup büyüyen çocukların reisicumhur olma hakkı vardır.

"Yurttaşlar sağlık içinde yaşama hakkına sahiptir." Bu cümlede aynı kitapta yazıyor. Artık üzüntüsüz yaşayabilirsiniz, doktor hastahane ve ilâç olmasa bile sağlık içinde yaşama hakkına sahipmişsiniz.

Ve bu kitabı inceleseniz daha neler?

Bir Başka Kitap

Öğretmen okulları kitaplarından "Eğitim Sosyolojisi" adlı kitaptan bölümler :

"...Türk tarihinde ise, Türklerin eski yurtları ve tarihleri de dahil olmak üzere Türk milleti tarafından kabul edilmiş yaygın ve devamlı bir feodal düzen çağı yoktur. Bilhassa köylerimizde köylü her zaman toprak sahibi hür, şerefte hakta herkesle eşit bir vatandaş olarak yaşamıştır."

Güney Doğu Anadolu'da 30-40 köy sahibi ağalar sevinsinler. Kitaplar gizliyor gerçeği.

"Asırları yıllara sığdıran Türk inkilâbı, İktisadî İnkilâpta da büyük bir hızla ilerlemektedir. İyi hareket edersek fevkâlade neticeler alacağımız gibi hata da edersek neticeleri büyük olacaktır. BİR DEMOKRASİDE İKTİSADI DEVLET YAPMAZ ve YÜRÜTMEZ. Vatandaşlar fert ve topluluk olarak iktisad, yapar ve yürütür. (Allah devlete, millete zeval vermesin) Fakat herkes kendi işini görsün, ta ki mesuliyetlerini müdrik, müteşebbis, cemiyet ruhlu vatandaşlardan müteşekkil Türkiye sürat ve sıhhatle ilerlemeğe devam etsin."

Plân ve programımız iktisadî hayatımız Allaha kaldığına göre bize yukarıdaki dua için âmîn demek kalıyor.

" -Mal canın yongasıdır- diyen atasözü malın şahsiyetin teşekkülündeki büyük yerini belirtir. Gerçekten, Orta Çağ Avrupa'sının hiçbir mala sahip olmıyan -serf- köylüleri ruh sağlığı yerinde bir şahsiyet geliştiremiyorlardı. Bugün hâlâ serf (yani toprak sahibi olmayan, işlediği tarla toprak sahipleri

sınıfından birine veya devlete ait olan köle köylü) durumunda yaşayan köylülere malik olan memleketlerde ve bölgeler köylerinde de bilhassa tembellik ve ilgisizlik gibi ruh aksaklıklar görülmektedir.

İnsanda mal sahibi olmak ve sahip olduğu malı sakınmak ve saklamak gibi bir güdü olarak vardır. Her güdü gibi bu güdümün de normal ve anormal tezahürleri olabilir. Maldüşkünlüğü gibi mal düşmanlığı da anormal tezahürlerdir."

Ve kitabı incelerseniz daha neler...

BİR LİSE KİTABI

Millî Güvenlik Dersleri Lise III.

Bu kitabın ilk konusu: "Türkiye'nin dahil olduğu NATO paktı."

"Andlaşmanın gayesi :

Birleşmiş Milletler Anayasasının ruhuna uygun olarak barış halinde yaşamak için;

Milletlerin Demokrasi prensiplerini, insan hak ve hürriyetlerini, hukukun hükümranlığını ve hürriyetleri korumak maksadıyla, müşterek savunma ve dayanışma ile dünya barış ve güvenliğinin sağlanması gayesi ile bu teşkilât kurulmuştur."

Amerika'dan başka hiç bir devletin savunmasına kullanılmayan ve emperyalizmin sömürme aracı olduğu kesin olan NATO'ya övgülerle gerçekler gizlenmeye çalışılıyor.

"Nato'nun faaliyeti ve başardığı işler :

Barışı korumak için silâhlı bir kuvvet dengesi sağlanmıştır. Sovyet yayılması durdurulmuştur.

Askerî, politik, iktisadî, ilmî ve kültürel alanlarda çok sıkı ve sürekli işbirliği yapılması sağlanmıştır.

Modern silâhlarla donatılmış NATO savunma gücünün gayesi, düşmanın saldırıcı amacını kırarak 3 üncü Cihan harbini önlemektir.

NATO bugün Avrupa'da, taktik Hava Kuvvetleri ve en modern silâhlara sahip özel birliklerle takviye edilmiş mükemmel kara kuvvetlerinden müteşekkil bir kalkan'a sahiptir. Bu kalkan Norveç'in kuzeyinden Anadolumuzun doğusuna kadar uzanmaktadır.

NATO'nun kalkan kuvvetleri en basit mevzii harekâttan, Nükleer silâhlarla yapılacak en geniş tecavüzlere kadar her türlü askerî tehdide karşı koyacak 3200 km. lik bir cepheden modern harbin icab ettirdiği silâhlarla ve Kara, Deniz ve Hava kuvvetlerine sahiptir.

NATO'nun silâhlı kuvveti barışın bekçiliğini yapmakta, NATO Türkiye sayesinde, Türkiye NATO sayesinde daha kuvvetli bulunmaktadır.."

Türk ordusunun 18 tümeninden 16 sını emrine alan ve verdiği silahları ABD çıkarları dışında kullandırmayan, Kıbrıs buhranı sırasında: "benim verdiğim silâhları Kıbrıs'ta kullanamazsınız" diyen NATO'nun gerçek yüzü daha önce anlatıldı.

YÜKSEK ÖĞRENİM

Orta öğretimi kısaca eleştirdikten sonra yüksek öğrenimin durumunu gözden geçirelim.

Yüksek öğrenim daha çok meslek öğrenimidir. Egemen sınıf, robotlaşmaya hazırladığı öğrencinin tam bir üretim aracı olmasını meslek öğrenimiyle sağlamak dileğindedir.

Yüksek öğrenim kurumları programları gereği robot meslek adamı yetiştirir.

Yüksek öğrenim kurumları toplumdan ve toplum sorunlarından kopuktur.

Yüksek öğrenim kurumları halkın sorunlarını değil egemen sınıfın ihtiyacını öğretim programına almıştır.

Yüksek öğrenim kurumları ülke gerçeklerine göre değil egemen sınıfın çıkarlarına göre programlaştırılmış bilgileri öğretir.

Bu söylediklerimizi biraz örnekleyelim.

Tıp fakültesinde sinek kanadının hücre yapısı okutulur. Kanaryaların barsak parazitleri üzerine tezle hazırlanır. Fakat yalnız bir köyde 27 çocuğu bir anda öldüren tarım ilâçlarının sözü bile edilmez.

Gerçekte üniversiteler toplumun ilerlemesini sağlayabilecek en önemli kurumlardan biridir. Bizdeki üniversiteler ise devrimci olmaları bir yana çağdaş bilimi dahi okutamamaktadırlar. Bugün halâ ülke gerçekleriyle taban tabana zıt bir iktisat okutuluyorsa bilelim ki bu iktisat egemen sınıfın çıkarlarına uygundur. Yoksa ekonomik sömürge durumunda olan bir ülkenin kapitalizmle kalkınamıyacağı ve hata gittikçe sömürgeleşmeye mahkûm olduğu bilinen bir gerçektir.

TÜSTAV

İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ

Sözün burasında İ.T.Ü. nün durumuna kısaca değinmekte fayda vardır.

İ.T.Ü. toplumdan ve toplum sorunlarından kopmuştur. Toplum sorunlarından kopan bir üniversitenin ise yaşama şansı yoktur.

Öğretim üyeleri öğrenciyi anlayamamakta ve hele dünya gençlik hareketlerini hiç mi hiç anla-

yamamaktadırlar. Bütün gençlik eylemleri karşısında "bizim zamanımızda böyle şeyler yoktu. Bu öğrenciler azıttılar. Bunları bir kışkırtan var" gibi düşünceler arasında bocalamaktadırlar. Garip bir şaşkınlıkla olayların sona ereceği sanısı içinde vakit kazanma yoluna gitmektedirler.

İ.T.Ü. öğrencileri her şeye rağmen egemen sınıfın isteğinin ve şartlandırmasının dışına çıkarak insanlaşmaktadırlar. Öğrencilerin bütün çabası salt bir robot meslek adamı, kendini birkaç bin liraya kiralayacak üretim araçları olmamak yolundadır. Yoksa öğrenci havada kalan bir kaç söz için veya bir geçici heyecan sonucu eylemler yapmamaktadır.

Egemen sınıfın robotlaştırmasına karşı İ.T.Ü. öğrencileri direnince, egemen sınıf için en iyi çözüm yolu İ.T.Ü.'yü baltalamak ve çökermek, onun yerine başka kuruluşlar ve bu arada özel okullar kurmak yoludur.

Üniversitemizin asistan davası çözümlenemiyorsa bu devletin olanaksızlığından değil egemen sınıfın engellemesindendir.

Üniversiteler sorununun maddi olanaklarını sağlamak isteyen iktidar burjuvanın yoz kültürünü halktan biraz daha koparma merkezi olan Opera binaları yapmaya kalkmazdı. Eğitim sorununun çözümünü isteseydiler 16 bin köy okulsuz ve her yıl 40.000 lise mezunu açıkta kalırken boğaz köprüsü yaptırımına gidilmezdi.

İ.T.Ü.nin toplumdan ve toplum sorunlarından nasıl koptuğunu anlatmak için, önce bu üniversitenin ne olduğunu değil, ne olması gerektiğini belirtmek istiyoruz. Bu üniversite ülkeyi montaj sanayinden kurtaracak ağır sanayi tesislerinin kurulmasını planlayan ve gerçekleştiren bir kuruluş olmalıydı. Bu üniversite ülkemizdeki büyük yatırımları planlayan ve gerçekleştiren bir kuruluş olmalıydı. Bu Üniversite ülkenin teknik eleman ihtiyacını karşılayabilecek sayıda teknik okulu Anadolu'da açarak onların öğretim üyesi kadrolarını yetiştiren bir kuruluş olmalıydı.

Yoksa montaj sanayii aracılığıyla sömürülen bir toplumda, montaj sanayiine karşı çıkmayan makina fakültesi toplumdan kopuk demektir. En büyük üç şehrinde halkın yarısı gece kondularda otururken, lüks binalar ve 32 katlı oteller yapımına karşı çıkmayan mimarlık fakültesi toplumdan kopmuş demektir. Yeraltı kaynaklarımız Amerikan şirketlerine peşkeş çekilirken sesini çıkarmayan bir maden fakültesi; İstanbul trafiğini çözmiyecek fakat Anadolu'daki değerleri batıdaki emperyalistlere taşınmasını kolaylaştıracak bir Boğaz Köprüsüne karşı çıkmayan İnşaat fakültesi; en basit elektrik araç ve gereçlerinin Türkiye'de yapımını gerçekleştiremiyen ve yalnızca dışardan gelen malzemenin montajını öğreten elektrik fakültesi ve ilâç sanayinin hammaddesini sağlamıyarak bizi batı firmalarına sömürten kimya fakültesi toplumdan kopmuş demektir.

Özellikle teknik dallarda açılan ve aslında birer

ticarethane olduğu ortada olan, Türk Millî eğitimine tamiri güç darbeler vuran özel yüksek okullara karşı çıkıp, teknik öğrenimin nasıl yapılacağını ortaya koymayan İ.T.Ü. toplumdan kopmuş demektir.

Kısaca toplumun ihtiyaçlarını kendine dert edinmeyen İ.T.Ü. toplumdan kopmuş demektir. Toplumdan ve toplum sorunlarından kopmuş bir üniversitenin yaşama şansı yoktur ve çökmeye mahkûmdur

Biz gençler eğitimi egemen sınıfların öğrencileri şartlandırması olmaktan kurtarıncaya dek bu çabalarımızı sürdüreceğiz. Bu bizim öz sorunumuzdur.

TÜSTAV

6. FİLO

1968 Temmuz ve 1969 Şubat aylarında Amerikan 6. Filosunu protesto gösterileri düzenledik.

Çünkü: 6. Filo emperyalizmin bekçisidir.

Çünkü: 6. Filo Türkiye'yi değil, Türkiye'deki Amerikan çıkarlarının bekçisidir.

Neden gelir, niçin gelir 6. Filo?

Bu sorulara cevabı Amerika'nın kendi meclisinde söylenen şu sözler verebilir: "Yabancı pazarlara serbestçe girmek dışında bizi hiç bir şey tatmin etmiyecektir", "Mallarımızı satacak pazarlar bulmalıyız, yoksa Amerika'da ihtilâl olacak,", "Biz kendi ülkemizde olduğu gibi dış ülkelerde de tröstler kurmalıyız."

İşte bu sözler söylenildikten bir süre sonra aynı Amerikan meclisinden ve Amerikan para babalarının ağızlarından şu sesler çıkmaya başladı: "Hiç bir ulusun yapamadığı şekilde istilâ ettik, sömürgeleştirdik ve toprak bakımından büyüdük", "Üç yüz yıldan beri Amerikan hayatının egemen gerçeği yayılma olmuştur."

Amerika kendi mallarını satabilmek ve yeni mallar yapmak için lâzım olan ham maddeyi politik veya askerî kuvvetlerle ele geçirdiği ülkelerden sağlamaktadır.

Amerika, Türk Halkı I. Kurtuluş Savaşı verirken kiraladığı ağızlara «Düşman kuvvetli, Amerikan mandasını kabul edelim." diye bağırmıştır.

Amerika, bu teklifi kabul edilmediği için, İzmir'in işgaline donanmasıyla katılmıştır. Amerika, 35 miyon metrekare toprağımızda sayısız askerî üsler kurarak bu üslerden kaldırdığı U-2, B-52 casus uçaklarıyla ve Lübnan'a çıkan Amerikan askerlerini Adana'ya getirerek 32 milyon Türk Halkının geleceğini tehlikeye sokmuştur.

Amerika, Küba adasında askerî üslerden doğan olaylar sonucu Türkiye'deki üsler için Rusya ile pazarlığa oturmuştur.

Amerika, Batı Almanya'nın kabul etmediği atomik mayınları doğu halkımızın yok olmasını hiçe sayarak ülkemize yerleşmiştir.

Amerika, 54 ikili anlaşmasıyla ülkemizin kalkınmasını önlemiş, tarımla kalkınabileceğimizi devlet işletmelerine yerleştirdiği casus uzmanlarla kabul ettirirken, bizi kendisinden tonlarca buğday almaya zorlamıştır.

Amerika, kendi istediği Petrol ve Maden Kanunu'nu kabul etmezsek buğday vermiyeceğini söylemiş ve bunun sonucu arap şeyhlerinin bile kabul etmediği yüzdelerle petrollerimize elkoymuş, madenlerimizi kontrolleri altına almıştır.

Amerika, yutturmaca kalkınma planlarına "Kemalizm" adını koyacak kadar ileri giderken Samsun'da Amerikan askerleri Mustafa Kemal'in resimlerini yırtmışlar, Türk bayrağını İzmir Efes Oteli'nde paspas olarak kullanacak kadar ileriye gitmişlerdir. Amerika, 17 milyon dolarlık yatırımı sonucu her yıl kazandıklarının en az 25 milyon dolarını kâr olarak kendi ülkesine götürmektedir.

Amerika, Türkiye'deki askeri üslerinin belirli yerlerinde çalıştırdığı Türk işçilerinin tatil ücretle-

rini "Buralar Amerikan toprağıdır-Türk kanunları geçmez." diyerek vermemektedir. Bugün ülkemizdeki 20.000 Amerikan askeri, motorsikletinin çamurluğuna dokunduğu için 11 yaşındaki Turhan'ı pencereden av tüfeğiyle vuracak, kullandığı jipi Türk askerlerinin üzerine sürerek öldürecek kadar serbestiye erişmiştir.

Amerika, Kıbrıs'lı kardeşlerimizin yardımına giden donanmamızın önünü bu 6. Filo ile kesmiş, "Ben izin vermedikçe savaşamazsınız" demiştir. "Amerikanın sınırları Kars'tan başlar" diyen sömürücü Amerika'nın bu soygunun devamını sağlayan 6. Filo, bağımsızlığımızı hiçe saymaktadır.

NE YAPMALIYDIK

İşte Amerika ve işte 6. Filo. Biz Türkiye'nin bağımsızlığını isteyen ve emperyalizme karşı direnen gençler olarak 6. Filo'yu protesto ettik.

6. Filoyu protesto etmek görevimizdir ve hattâ 6. Filonun beklediği soygun düzenini değiştirmek görevimizdir.

6. Filoyu protesto etmemize kızanlara soruyoruz

"Amerika'nın sınırları Kars'tan başlar" diyen bir başkanın ülkesinin askerlerine alkış mı tutmalıydık?

Türkiye'de istediği düzeni kurmak için "200 aydın verin yeter" diyen Amerikan diplomatının bu isteğine uygun mu olmalıydık?

Açık denizlerde aylarca kaldıktan sonra, cinsel bunalımlarını gidermek için gelen kişileri, Amerikan genelevleri biçiminde çalışan otellere taşıyan komisyoncular mı olsaydık?

Kendi ülkesinde yaşayan zencilere insanlık hakları tanımıyanların askerlerine çiçek mi verseydik?

İnsan haklarından ve barıştan sözedenleri kurşunla susturulan ülkenin askerlerine selâma mı dursaydık?

Doğal kaynaklarımızdan soyduklarını, İstanbul sokaklarında dolaşan askerlerinden dilenerek mi geri alsaydık?

Daha dün Kıbrıs olaylarında karşımıza çıkanlara sevgi gösterisinde mi bulunsaydık?

İktisaden daha güçlü olmak için kasıtlı olarak sürdürdüğü savaşta Vietnam halkına işkence edenleri, eletek öperek karşılayan kişiler mi olsaydık?

KANLI PAZAR

10 Şubat 1969 da 6. Filo ikinci kez geldi. 16 Şubata değin birçok gösteriler oldu. 16 Şubat 1969 Pazar günü için büyük bir miting hazırlandı.

İşçi semtlerine fabrikalarına bol bildiri dağıtıldı. Halk mitinge çağrıldı.

Bu yürüyüşü işçiler düzenliyor ve öğrenciler işçilere yardımcı oluyorlardı. Yürüyüşün adı EMPERYALİZME VE SÖMÜRÜYE KARŞI İŞÇİ YÜRÜYÜŞÜ idi.

Türkiyedeki Amerikan sömürüsünün komisyoncuları bu kez iyice korkmaya başladılar.

İktidarın bir kanadı "solun karşısına sağı çıkarınız mesele kalmaz" diyordu ve bu uygulanıyordu. Efendilerine yaranmanın en iyi yolu da buydu.

16 Şubat Pazar Günü saat 14 de Hürriyet meydanında toplanan halkın çoğuluğu işçi idi. Taksim'e yürüyüş başladı. İşçiler en iyi tatil elbiseleriyle mitinge gelmişlerdi. Çünkü miting Vilâyete bildirilmiş-

ti. Ve herkesin bu mitinge katılması en doğal hakkıydı.

25-30.00 kişilik yürüyüş Taksim'e kadar büyük bir olgunluk içinde geçti.

Taksim'de cıvar illerden kandırılarak getirilen insanlar vardı. Bu insanların dedeleri İstiklâl harbinde, Çanakkale'de Allah, Allah diye ölmüşlerdi. Bu insanlar ise babalarının ne için öldüğünü unutarak 6. Filoya karşı namaz kılıyorlardı.

Taksim'deki insanlar vatan için cihada çağrılmışlardı. Dini ve vatanı kurtarmak için 6. Filoyu istemeyen kardeşlerine saldıracaklardı. Kim için? Müslüman olmayan ve Türkiye'yi soymakta olan 6. Filoyu korumak için. Taksim'de yasal mitinge saldıranlar bu konuyu iyi düşünsünler. Din için döğüşmüş olamazlar. Çünkü 6. Filo müslüman değildir. Ve arap-israil savaşında müslüman devletlere karşı İsraili besleyen Amerikanın Filosudur. Vatan için döğüşmüş olamazlar çünkü: 6. Filo Türkiyeyi ve hatta Orta-doğu'yu sömürmekte olan şirketlerin bekçisidir.

İktidarın planı yurdun her yerinde aynıydı. 6. Filoyu istemeyenlere karşı bir küçük azınlık çıkarılacak ve kavga çıkarılıp polis müdahale edecektir. Ve yasal mitinge saldıranlarla bir olup devrimcileri, yurdun bağımsızlığını isteyenleri döverek dağıtacaktır.

Taksim'de de böyle oldu. Hürriyet Meydanından Taksim'e kadar olgun bir hava içinde yürüyen büyük kalabalığa aldatılmış güruh saldırdı. Polis, henüz yarısı Taksim'e çıkmış yürüyüş kolunu bombalarla üçe böldü ve saldırganlarla birlikte olup yasal yürüyüşçülere saldırıyordu. Polisin bu tutumunu

açık seçik gösteren filimin televizyonda gösterilmesi yasaklandı.

Taksim'de yasal mitingçiler dağıtıldıktan sonra saldırganlar gösteri ve yürüyüş yaptılar, polis seyretti.

Kavga blânçosu 2 ölü yüzlerce yaralı idi ve artık 16 Şubatın adı: "KANLI PAZAR"dı.

Amerikancı iktidar Amerikancılığını damgalamıştı. Türkiye'nin bağımsızlığını isteyen ve iktidarın Amerikancı olduğunu söyleyenlerin haklılığı bir kez daha ispatlanmış oldu.

17 Şubat'ta 6. Filo gitti. Söylendiğine göre bir daha gelmeyecek veya NATO kuvvetleri arasında gelecekti. Eğer 6. Filo NATO adı altında yeniden gelirse söylenecek olan şu halk sözüdür: Eşşek bizim eşşek, semeri değişmiş'".

6. FİLO GİTTİ FAKAT

6. Filo gitti 6. Filonun beklediği herşey yine yerli yerinde halâ içimizde.

Petrol şirketleri içimizde. Yabancı sermaye içimizde. Montaj fabrikaları, Amerikan üsleri, barış gönüllüleri, uzmanları çikletleri, çikolataları, salemleri, bankaları, işbirlikçileri yine içimizde. İlâçlı buğdayları, renkli gazozları yine içimizde. Üsleri tesisleri, yayın organları, ilâç şirketleri, ithalâtçı-ihracatçıları, onların propağandist yerli papağanları olan komisyoncuları yine içimizde. Tarım ilâçları, doğum kontrol hapları, yazarları içzerleri yine içimizde. Kendilerinin hazırlayıp bizim kabul ettiğimiz kanunları beynimizi yıkamakta olan eğitim düzenleri, 54 tane ikili anlaşmaları kısaca onlara ait soygun düzeni halâ içimizde.

Daha doğrusu 6. Filonun gitmişliği yok. Gözden kaybolmuşluğu var.

TÜTÜN SÖMÜRÜSÜ VE GERZE

Bir çoğumuzun sabah akşam günün her saatinde tellendirdiği sigaranın ilginç bir öyküsü var. Biz 15 üniversiteli genç birkaç günümüzü Gerzelilerle birlikte yaşadık. Tütün üretimini öğrendik. Üreticiyi anladık ve üreticiye tütün sömürüsünü anlattık.

Gerze Sinop iline bağlı bir ilçemizdir İlçenin en önemli ürünü tütündür. Geçen üretim yılında Gerze'de 1.200.000 kg. tütün üretilmiş durumda.

Gerze'de tütün alım piyasası 17 Martta baş fiat 15 lira olarak açıldı. Tüccar henüz piyasaya girmek istemiyor. Tekel yeterli alım yapmıyor. Tütün fiyatı 7 liraya düştü, daha da düşeceğe benziyor.

TÜTÜN ÜRETİMİ ZORDUR

Tütün üretimi oldukça zordur. Tütün üreticisi yıl on iki ay geceli gündüzlü çoluk çocuk çalışır. Yetiştirdiği tütünü satmadan yeni fidelerin ekimine başlar.

Sigaranın içilir duruma gelmeden önce başından geçenleri kısaca bir anlatalım.

Tütün tohumu toplanır. Tohum iki veya üç kez çapalanan tarlaya ekilir. Fidenin yabancı otları iki veya üç kez temizlenir. Fidelerin dikileceği tarlalar iki kere sürülür. Karıklar açılır. Fideler sökülerek karıkların içine tek tek ve sulanarak dikilir. Sonra tarla çapalanır, otlar temizlenir. Yetişen tütün yaprakları tek tek toplanır. Yapraklar iplere dizilir. Kurutulur. Hevenk haline getirilerek saklanır. Kışın

TÜSTAV

yumuşayan tütün kalitelerine göre ayrılarak denk haline getirilir. Artık tütün satışa hazır hale gelmiştir.

Bir yıl boyunca süren bütün bu işlerin karşılığı olarak köylünün eline geçen kilo başına 7 liradır.

Köylünün elinden alınan tütün arada birkaç tüccarı zengin ettikten sonra fabrikalara gelir. Fabrika işçileri tütünü seçer, kıyar, sigara sarar ve paketlerler ve artık tütün içilir sigara olmuştur.

KÖYLÜ SÖMÜRÜLÜYOR

Köylü eğitimsiz bırakılmış alabildiğine sömürülüyor. Köylü ne yetiştirirse yetiştirsin köylünün ürününü ucuza alıp, ürünün niteliğini ve niceliğini değiştirip beş on misli fiyatla satıyorlar.

Köylü koyun yetiştiriyor. Yünün kilosunu 15-20 liradan satıyor. Yünü köylüden alanlar, bu yünden kumaş dokuyup metresini 80-100 (kilosunun 200-300) liradan satıyor. Köylü kumaşın kendi koyununun yünü olduğunu tanımıyor. Yani yün kumaş olarak köylüye yabancılaşıyor.

Köylü pamuk yetiştiriyor. Pamuğun kilosunu satıyor 200-250 kuruştan. Pamuğu köylüden alanlar kumaş dokuyup boyuyorlar pamuğun metresi 60 (kilosu 150) liradan satılıyor. Köylü bu kumaşın kendi tarlasındaki pamuk olduğunu tanımıyor. Pamuk köylüye yabancılaşıyor.

Köylü tütün yetiştiriyor. Köylünün elinden tütünün kilosunu 7 liradan alıyorlar. (Geçen yıl tütünün alım fiyatı 680 kuruş idi) Sonra bu tütünü kâğıda sarıp sigara diye kilosunu 40 liradan 225 liraya kadar geri satıyorlar. Aradaki formaliteler ve bürokratik ilişkiler önemli değil, sonuç bu: Tütün 7 lira, sigara ortalama 150 lira.

GERZE'YE GİDİYORUZ

Toplumcu gençler olarak tütün ekicisinin durumunu incelemek ve sömürüyü anlatmak için Gerze'ye gitmeye karar verdik. Halkın gerçekleri görmesinden çekinen sömürgen çevrelerin değişik tertiplere girişeceğini düşünerek bu gidişimizi son güne dek gizledik.

Değişik araçlarla ve değişik yollardan 15 üniversiteli arkadaş Gerze'ye gittik. Gerze'de İ.T.Ü. Öğrenci Birliğinin de yardımı ile bir "Tütün Ekicileri Cemiyeti" kurulmuştu.

Gerze'ye varmamızla birlikte; komünist bayrağı çekmek için belediye başkanından yer istemekten tutun da, Kızıl Çin'den dağıtmaya getirdiğimiz 10.000 kitaba kadar bir sürü söylenti kasabanın dilinde idi.

Gerze'ye gitmekte olduğumuz duyulunca bu düzenden aşırı kâr sağlıyanlar ve onların çömezleri hakkımızda iftira kampanyasına girişmişken idarî mercilere Gerze'ye sokulmamamız, dağıtacağımız her türlü bildiri ve broşürün derhal toplatılması gibi emirler verilmiş.

GERZE'DEYİZ

Gerze'de bu yıl 1.200.000 kilo tütün satışa çıkarıldı. Bu tütünü yetiştiren 7000 aile. Üreticinin eline geçecek para borcuna yetmiyecek. Üreticinin %95'i borçlu.

Kasabada büyük bir heyecan. Ne tarafa gitsek vatandaşın gözleri o yana çevriliyor. Polis sokak sokak peşimizde. Lokantada polis yanımızdaki masaya oturup yemek yiyor. Otelde yan odayı da polisler kiraladı. Amerikan ajan filimlerinin acemi tak-

lidi sahnede.

Biz ilk gün susuyoruz. Durumu anlamak için. Herkeste büyük bir merak, Vatandaşlar bize nasıl davranacaklarına karar veremiyorlar.

Birkaç köye gittik. Kilosu 225 liraya satılan sigaranın kâğıda sarılı tütün olduğunu anlattık. Köylüler içlendiler. Çekingen ve ezikliklerini yavaş yavaş kaybederek konuştular. Soyulduklarını, sömürüldüklerini, fakat nasıl kurtulacaklarını bilmediklerini söylediler. Cahildiler, haklarını aramıyorlardı. Birlik içinde olamıyorlardı. Kavgaları kendi aralarında neşeleri kendi aralarında idi. Her yıl tütün piyasasının açılışını bayram sevinci içinde bekliyorlardı. Fakat her yıl gittikçe borçlar artıyordu. Bayram günü diye bekledikleri gün, kara gün olup çıkıyordu.

Gerze tütüncü bir kasaba, tütün üretmeyen yok gibi. Kahvelere giriyoruz birkaç öğrenci, herkeste bir merak. Konuşacağımızı anlayıp bize bakıyorlar. Söze başlıyoruz. Merakla dinliyorlar. Sonucu nereye bağlıyacağımız önemli. Anlatıyoruz, parti veya hükümet değil, düzen meselesi diyoruz. Din tutar gibi parti tutanlar çözülüyor. Söylüyoruz: Hakkı yenenler haklarına sahip çıkmalıdırlar. Birleşin hakkınızı arayın.

Halkla kaynaşıyoruz artık. Sorular soruyorlar, cevap veriyoruz ve tütün gibi diğer dertlerini de dile getiriyorlar. Yol yok, okul yok, ilâç yok.

MİTİNG

Cuma günleri Gerze'nin pazarı. 21 Mart Cuma günü miting yapacağız. Hava yağışlı. Fakat binlerce köylü yağışa rağmen kasabaya gelmiş. Tütünü

satacak.

Saat 14, miting başlıyor. Yarım saat önce bomboş olan meydan zürra (tütün üreticisi) dolu konuşuyoruz, bir sigara paketini yırtarak tütünleri döküyor ve kilosu 225 liraya satılan bu sigaranın köylünün tarladan topladığı tütün olduğunu söylüyoruz.

Tütün sömürüsünü Kayserilinin kötü bir eşşek satın alıp boyadıktan sonra yüksek fiyatla sahibine geri satmasına benzetiyoruz. Herkes anlıyor sigara kâğıdının eşşeğin boyası olduğunu.

Köylüler konuşuyorlar mitingde:

"Ben zürra (tütün ekicisi) yım. Gençlerden memnunuz. Bizi soyuyorlar. Fazla laf yalan."

Yürüyoruz köylülerle kolkola, Köylüler önce şakaya alıyorlar bu yürüyüşü. Tarlada geçen çilekeş ömürlerinde ilk defa yürümek bu. Sonra iş ciddileşiyor. Muntazam sloganlar söyleniyor yürüyüş boyunca:

"Tütüne zam, köylülere yol", "Köylere yol, köylere okul, köylülere ilâç".

Sesini göklere duyurmak istercesine bağırıyor köylü: "Tütüne zam, köylere yol".

Yürüyüş miting meydanına dönüyor. Ve hep bir ağızdan söylenen: "Birleşeceğiz" sözüyle sona eriyor.

Miting dağıldıktan iki saat sonra altmışlık bir ihtiyar yaklaşıyor yanımıza: "Biz bücü bücü diye çocukları korkutuyorduk. Sizden de bizi öyle korkuttular. Meğer siz de bizim gibi adammışsınız." diyor.

SONUÇ

Gerze halkı anladı sömürüyü. Üreticiyi soyanlar düşüne dursunlar bize hangi ithamı yönelteceklerini. Gerze halkı durdurulmaz bir bilinçlenme yolunda. Biz anlattığımız için değil sömürgenler onları soydukları için bilinçleniyorlar.

TÜSTAV

DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE

TÜSTAV

ÜNİVERSİTE MÜCADELEMİZ

İTÜ Öğrenci Birliği Üniversite içi çabasını, çağımızda, geri bırakılmış bir toplumda, öğrenci kitlelerini **«aydın kişi olma»** çizgisine getirmekte yoğunlaştırmıştır. **«Aydın kişi olma, bir dünya görüşüne sahip olma»** ilkesi ışığında Öğrenci Birliği, içinden çıktığı öğrenci kitlelerinin örgütlemeye, kitlelere en basit görünen gündelik sıkıntılarla ülkemizin Amerikan emperyalizminin amansız boyunduruğu altında olma çelişkisi arasındaki nesnel bağları göstermeye çalışmıştır.

Üniversite mücadelemiz bugün, bütün sorunların en geniş bilimsel tartışma alanı bulacağı **«DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE»** çizgisine varmıştır. Üniversite öğelerinin birlikte **«yaşadığı»**, eleştiri ve öz eleştirinin benimsendiği, ülke ve meslek sorunlarının metodlu olarak tartışıldığı üniversitedir, DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE.

Demokratik üniversite mücadelemiz, **«BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE»** mücadelemizle iç içedir, birbirlerini etkilerler; tıpkı **«halka dönük eğitim»** için yapılan üniversite işgallerini, fabrika ve ağa topraklarının işgalerinin izlemesi gibi...

Bu mücadele zor günlere gitmektedir. Ancak, öğrenci kitlelerinin gün geçtikçe daha çok benimsedikleri ve katıldıkları DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE mücadelesi bu zor günleri aşacak, demokratik Türkiye, demokratik üniversitelere sahip olacaktır.

İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTE'SİNDE BUGÜN ÇOK ŞEY DEĞİŞMEKTEDİR...

"Arkadaşlar

Çoğumuz Türkiyenin bütün değerlerini yaratmalarına rağmen ezilen ve sömürülen emekçi sınıflarının çocuklarıyız. Emekçi sınıfının alın teriyle, bileğinin gücüyle okumak olanağı buluyor ve okuyoruz.

Düzeni bugün ellerinde tutarak emperyalistlerle işbirliği yapan sömürücü sınıf halkın kanını daha çok emebilmek, daha çok sömürebilmek daha çok afyonlamak için, biz emekçilerin gücünden doğan teknokratların düzenlerinin yardakçıları durumuna sokmuştur. Tüm sömürülenlerin plancıları, uzmanları ve teknisyenleri olmakta ve bu sömürüden de kendi payımıza düşeni de almaktayız. Milyarları vurdukları Boğaz Köprülerini biz planlarız, köylerimizin yolu yoktur, villaları, apartmanları dikiminde biz çalışırız, emekçi halkımız şehirlerin büyük kısmını meydana getiren gecekondularda oturur, açlık ve hastalıktan kırılır, turistik otelleri biz çizeriz, köylülerimiz köylerinden çıkmamışlar, deniz yüzü görmemişler, imam hatip okulları yüzlerle açılır, köylerimizde ilkokul yoktur.

Arkadaşlar,

Sömürü düzenine ve sömüren sınıflara karşı direnmemiz zorunludur. Kendimizi emekçi halkımızın toplumsal yapısının bilincinde yetiştirmemiz, heryerde Boğaz Köprülerine, vurguncu

müteahhit yapılarına karşı çıkmamız ne pahasına olursa olsun gereklidir. Tarih ve emekçi halkımız önünde sorumluluğumuz büyüktür.

18 Mart 1968 İ.T.Ü. Mimarlık Fakültesi Talebe Cemiyeti"

İ.T.Ü.'nde son yılın olaylarının keskinleşmesi bu bildiri ile başlar

Öğrenci artık edilgen konumundan sıyrılmakta, üniversitede öge olarak yerini almakta, taşıdığı sorumlulukların bilincinde, pasifleştirilmiş, yanlış bir eğitim politikasına yönlendirilmiş üniversiteyi canlandırmak, dinamik, ilerici, aydın, niteliklere kavuşturmak yolunda ağırlığını koymaktadır.

Öğrenci artık İ.T.Ü.'nde ve tüm kurumlarda oynanan oyunun farkındadır. Ve uyarıyor: elele verelim, bu oyunları bozalım, ülkemiz, halkımız düşmanlarını korktuklarına uğratalım, sıhhatli, doğru bilim ve kültür üreten kurumu kuralım, geliştirelim.

Öğrenciler bugün öğretim üyelerine ve kamu oyuna bu uyarıları yöneltirken herkesi, içinde bulunduğumuz koşulları bilimsel açıdan yorumlamağa, eleştirmeğe çağırıyor.

Gençler bugün Amerikan emperyalizminin askerî kolu 6. Filoya direnmekle kalmıyor, bu düşmanın daha sinsi planları olan eğitim politikasına, istihdam politikasına, taraf tutan planlamalara, montaj sanayilerine de amansızca saldırıyor.

Nasıl geldi öğrenci kitlesi bu konuma? Bu bilinç -bazı gafillerin iddia ettikleri gibi- bir kışkırtma, özel yetiştirilmişlerin bir oyunu mu ki? Elbette hayır.

Öğrenciyi tanımayan, onun içinde yaşamayan, öğrenciyi ancak bir boyutta değerlendiren, onları sevmeyenler anlayamazlar bugün varılan noktayı.

Gerçekten de güçtür bu noktayı dışarıdan değerlendirmek. Hele emperyalizmin ajanları, bilinçli ve bilinçsiz işbirlikçileri elbette anlayamazlar. Atatürk'ün ülkesinde satılmışlığı «bağımsızlık savaşçılarına» hakarete kadar vardıran zavallılar elbette anlamazlar öğrenciyi.

Ve olayların görünen yanını sebeb sanan, gerçekleri araştırmayı bilmeyen bilim yoksunu küflenmiş kafalar hiçbir zaman, hiç bir şeyi anlayamazlar.

İ.T.Ü.'nde ÇOK ŞEY DEĞİŞMİŞTİR...

İ.T.Ü'nde bugün daha çok öğrenci birbirini tanımakta, meseleleri tartışmakta, daha iyi günler için neler yapmak gereğini araştırmaktadır. Gençler birbirine dayanmanın, birlik ve beraberlik olmanın bilincinde adımlar atmışlardır. Üniversite öğrencisi gibi sürekli yenilenen ve değişen kitle gün geçtikçe berraklaşan bir bilinçle yarınına, ülkesine, fikirde ve eylemde sahip çıkmaktadır. Milliyetçiliğini bilimsel ilkelere, bağımsızlığını "kendine yeterliğe" temellendiren üniversiteli arkadaşlar ileriye doğru, güç, fakat doğru bir mücadeleye başlamışlardır. Bütün ulusçu güçler, üniversite içi ve üniversite dışı, öğretim üyeleri, üniversite memurları, ilerici halk kitleleri yandaşlarıdırlar. Öbür üniversitelerdeki kardeşlerimizin benzer mücadeleleri de İ.T.Ü. öğrencisinin yandaşı mücadelelerdir.

Bu çalışma, bazılarına çok anlaşılmaz gibi gelen bugünkü İ.T.Ü. öğrencisinin son yıl içinde geçtiği eylem ve çabaları yansıtmak amacındadır. Vardığımız noktaya nasıl bir süreç içinde ulaştık? Bugünkü düşünce ve davranışlarımız hangi eylem ve tartışmaların içinde pişerek olmuştu? Bu süreç yarına ne türlü açılımlar getirebilir? Bu çalışmada amacımız sürecimizin en belirgin noktalarını iletmek.

ÖZEL OKULLAR SORUNU

Özel Okullar Devletleştirilmelidir.

"...Özel Yüksek Okullar düzenin bozukluğundan yararlanarak okumak özlemi içinde olan öğrencileri sömürmek amacıyla açılmıştır. Bu açılışta %61 okuma yazma bilmeyen Türk halkının çıkarının gözönüne alınmadığı bir gerçektir. Anayasaya aykırıdır. İşlerliği tamamen patronların keselerini doldurmak ve bu konuda orta dereceli aile çocuklarının da soyulmasına sebeb olmaktadır.

Burada şunu da kesinlikle belirtmek isteriz ki halkı soymak amacı güden ve çok dar imkânlarla gelişmekte olan bilimsel çalışmalarını engelleyerek, Türkiyenin kalkınmasını kendi çıkarları uğruna yok edebilen Özel Yüksek Okul kurucuları ihanet içindedirler.

Özel Yüksek Okullar ve ardındaki oyun.

Ekim 1967."

Özel Okullar İ.T.Ü. öğrenci eylemlerinin ve bu eylemlerin oluşturduğu düşünce yapısının gelişmesinde önemli bir köşe başı olmuşlardır. Özel Yüksek Okullar konusunun irdelenmesi, tartışılması, geliştirilmesi ve bu konuda yapılan diğer eylemler öğrencilere kitle eylemi, birbirini tanıma, eylem kültürü, işbölümü ve disiplin konularında önemli katkılarda bulundu.

"Sevgili arkadaşlar,

20 Kasım 1967

Her zaman karşı olduğumuz sömürü düzeninin en çok sarkan bir parçası olan özel okullara

karşı savaşımızın boykot biçiminde sürdürülen kesimi bugün sona ermiş bulunmaktadır.

Bugün sizler adına yürüyen arkadaşlarımız, Ankara'ya girerek bir miting yapacaklar ve yarın aranıza dönecekler. Her zaman ülke yararına düşünen, eyleme giren Teknik Üniversiteliler 13 günlük bir boykotu ve Ankara yürüyüşünü gerçekleştirmekle Türk ve Dünya kamu oyu önünde başarılı bir sınav daha vermişlerdir.

Elbette savaş bununla bitmiş değildir. Kötü düzen yıkılana kadar Teknik Üniversite gençliğini daha büyük kavgalar bekliyecektir.

Eylemimiz Türk Ulusuna armağan olsun. Hepinizi candan kutlar, teşekkür ederim.

Sevgi, Saygı, Selâm

HASAN YALÇIN İTÜTB Başkanı"

Özel Okul sorunu artık her türlü ayrıntısıyla kamu oyuna mal edilmiştir. Teknik örgütler ve öğrenciler bu çabadaki öncülükleriyle kıvanç duyabilirler. Gerçekten meselenin etüd edilmesi ve kamu oyuna duyurulması, Ankara yürüyüşü ve diğer eylemler gerek siyasî partilerde gerekse diğer kuruluşlarda, bu arada T.B.M.M.'nde gereken yankıyı bulmuştur. Kamu oyunun ve gençliğin böylesine uyanık ve bilgili olarak soruna el atışı çok etkin olmuştur: Türkiye'de dinç kuvvetlerden olan üniversite gençliği Ata'nın emanetine lâyık olma çabasındadır.

Türkiye M.M.O.B. Mimarlar Odası ve İnşaat Mühendisleri Odası Özel Yüksek Okullara karşı çıkmış, onları Diş Hekimliği Odası izlemiştir. Bugün, planlama teşkilâtı ve Cumhuriyet senatosu raporları da yayınlandıktan sonraki en önemli gelişme, Danıştay'da açılmış olan bir davanın Anayasa Mah-

kemesine intikal ettirilmiş olmasıdır. Ankara ve İstanbul Hukuk Fakülteleri yetkili kurullarının "Anayasaya aykırılık" konusunda birleşmeleri önemli bir adımdır. Bütün bu gelişmelerin yanısıra Üniversitemiz Senatosunun Özel Yüksek Okullar komisyonu raporu bize çok sathi ve gereken bilimsellikten uzak gelmektedir. Konunun yalnızca teknik yanı gözetildiği halde herhangi bir belgesel çalışma yapılmamıştır. Yuvarlak açıklamalar, çeşitli gözlemler ve yer yer kişisel yargılar... Sonuç olarak da kesin olmayan bazı temenniler. Daha sonra değineceğimiz Aralık 1968 olayları sırasında İ.T.Ü. Senatosu Özel Yüksek Okullara ilişkin bazı kararlar almıştır. [illegible] öğrencileri, mesele kesin çözümlenene değin uyanık ve dirençli olmalıdırlar. Önümüzdeki devrelerde Özel Yüksek Okullar sorunu tartışma alanına tekrar çıkacaktır, kanımızca.

İ.T.Ü.'nde öğrenci kitlesinin, üniversite sorunlarını derinlemesine tartışması Mart 1968 lerde başlar.

Mimarlık Fakültesinde yayınlanan 18 Mart bildirisi bundan böyle öğrencilerin olayları açıklamak yolunda bilimsel yöntemlere sahip olduklarını, vardıkları bu bilinci de eylemlere aktaracaklarını gösteriyordu. Öğrenciler tek değerin, gerçek mutluluğun, Türk toplumunun büyük çoğunluğu "içinde" yer almak olduğunu anlamıştı. Bu noktadan daima ileri gitmek, halkın çıkarlarını her alanda savunuculuğunu bilimsel yöntemlerle yapabilmek için uyanık olmak, bilincimizi keskinleştirmek ve bu bilinci büyük kitlelere aktarmak görevimizdi.

Ancak, halkının yapısını öğrenmek, sorunları çözümleme yollarını tartışmak isteyen öğrenci, kar-

şisinde çeşitli yasalar ve yönetmeliklerle zırhlanmış yöneticiler buldu. Üniversite yönetimi ve öğretimi vardığımız bilgi ve bilinç düzeyinde öğrencileri tatmin edemiyordu. Eğitim ve öğretim eskimiş yöntemlerle yürütülüyor, tek boyutlu meslek adamı yetiştirme işi herşeyin ötesinde tutulurken bu yetiştirme bile doğru dürüst olamıyordu. Aksaklıkların tartışılması bazı hallerde yasalarla baskı altına alınmak istenince (18 Mart bildirisinin toplatılması..) öğrenciler "üniversite düzeyi ve öğrenci özgürlüğü" direnişlerine başladılar. Bu direniş halâ sürmektedir.

"Arkadaşlar,

1 - Üniversitemizde yürürlükte olan yönetmelikler öğrencinin istekleri gözetilmeden hazırlanmış, anti demokratik ve öğrencileri ezen yönetmeliklerdir.

2 - Fakültedeki eğitim ve öğretim çağdışı, ülkemiz gerçeklerine aykırı yöntemlerle yapılmaktadır.

İ.T.Ü.'li arkadaşlar,

Biz neden bize uygulanan yönetmeliklerin hazırlanmasında söz sahibi olmayalım?

Biz neden Rektörümüzü, Dekanımızı seçmek hakkına sahip olmayalım?

Biz neden ülkemiz gerçeklerine aykırı, kokuşmuş bir eğitim sistemi ile yıllarımızı harcayalım?

Biz neden toplumumuzu ilgilendiren sorunlara eğilmekten alıkonolım?

İ.T.Ü.'li arkadaşlar,

Üniversite Düzeyi ve Öğrenci Özgürlüğü adlı bir direniş hareketine başladık. KATIL.

İ.T.Ü. Mimarlık Fakültesi Öğrencileri.

231 imza".

İstenenler, üniversitede, bugün toplumumuza geçerli olduğu iddia olunan demokrasiye ilişkin isteklerdir. Bu istekler üniversitemizin içinde bulunduğu güç şartlara ancak en geniş anlamda tartışmalarla olumlu çözüm yolları bulunabileceğine inananları birleştirmelidir. Üniversitemizde demokratlaşmaya ilişkin öğrenci istekleri örgütler tarafından değerlendiriliyor ve İ.T.Ü.Ö.B. 22. Kurulu bu konuda aldığı kararlar ile örgüte görevler yüklüyordu.

İ.T.Ü. öğrencilerinin dikkatine;

Üniversite içerisinde öğretim üyesi ve öğrenci, fakültelerde yönetici - öğrenci ilişkilerinin olanaksal demokratik düzeye ulaşması ve özellikle bu ilişkiler konusunda öğrenciler onurunun en az öğretim üyeleri kadar. gözönünde bulundurulması halen yürürlükte, bulunan yönetmeliklerin öğrenciyi düşürdüğü ya da düşürmesi büyük ölçüde mümkün görülen durumlar İ.T.Ü. Öğrenci Birliğinin 22. Genel Kurulu gündeminin 5. (Üniversite yönetim ve Öğrenci Özgürlüğü) madesinde görüşülmesi sırasında delegeler tarafından yakınlarak dile getirilmiştir. Bu görüşmeler sırasında alınmış bulunan kararlar aşağıda sıralandığı biçimdedir.

KARAR NO: 1

a) İ.T.Ü. Rektörü İ.T.Ü. öğrencileri tarafından seçilmelidir.

b) İ.T.Ü. Fakülte dekanları bu fakülte öğrencileri tarafından seçilmelidir.

c) İ.T.Ü. kesin olarak mâli özerkliğe kavuşturulmalıdır.

d) Yönetmelikler ve öğretim programları, İ.T.Ü.Ö.B.,nin seçeceği temsilcilerin katıldığı komisyonlarca gözden geçirilmeli gereken değişiklikler buna göre yapılmalıdır.

KARAR NO: 3

19 Ekim 1967 den bu yana uygulanmakta bulunan İ.T.Ü. ve fakülteler öğrenim yönetmeliğinin uygulanış biçimleri dolayısıyla eski yönetmeliğe bağlı öğrencilerin içine düştüğü veya düşmesi muhtemel maddeler ile ilgili olarak karar No: 1'in (d) fıkrasında belirtildiği üzere İ.T.Ü.Ö.B.'nin saptayacağı komisyon Rektörlük ile kısa zamanda temasa geçmeli, yapılacak temaslar sonucu öğrencilerin lehine bir sonuç alınmamadığı takdirde bu maddeler ile ilgili olarak Danıştaya müracaat edilmelidir.

23 Mart 1968 İ.T.Ü.Ö.B. 22. Genel Kurulu

Başkan Cavit SAVCI

Üniversite içinde yolunda gitmeyen birşeyler vardı ve bu şeyler, uğruna zor bir mücadele verilmesini gerektiriyordu. Dünya ve Türkiye'deki bir dizi olay bu üniversite içi uğraşı hızlandırdı, çabuklaştırdı.

BARIŞ İÇİN ARI ŞÖLENİ

Üniversite içi uğraşa genişçe göz atarken ihmal etmemek gereken bir eylem Barış İçin Arı Şöleni'dir. Bu şölen halk sevgisinin, millî olmanın, doğru bir uygulaması oldu İ.T.Ü.'lüler için.

Halkına yabancılaştırılan, istemeden halk düşmanı haline getirilen, mühendis, mimar gurubunun bu yabancılaşmaya neden direnemediğini bilmek zorundayız: insanları belirleyen içinde yer aldıkları koşullardır, nasıl para kazandıkları, kimlerle dost oldukları, nasıl yaşadıkları v.b., dır. Mühendis, mimar kitlesi bu yıllara dek, sömürücü sınıfların, işbir-

likçilerin ya doğrudan işini yapmış veya onlar yararına düzeni yürüten bir teknik-bürokrat olmuştur. Bu konumları, sonunda, birçok "bizden yaşlının" halktan uzaklaşmasına, halk düşmanları ile bir çizgiye girmesine sebep olmuştur. Ve bu oluşumdaki esas dinamiği göremeyen bazı büyükler; biz gençlerin davranışını hoş görüyle karşılar görünmekte, "gençlik heyecanı" diye yorumlayıp üzülmeleri gereken kendi durumlarını «sizi de göreceğiz» diyerek mazur göstermeye çalışmaktadırlar. Bu sığ dimağlara düşünmesini öğretmek güç bir iş... Ama bıkıp usanmadan bu tür kaypaklıkları açıklamalıyız.

Kültür yozlaşmasına hayır.

Yaşantımıza uymayan kültüre hayır.

Emperyalizmin halka ve özümüze uymayan bütün değerlerinden arınmalı, kendi yaşantımızın zengin kültürünü pay etmeliyiz. BARIŞ İÇİN ARI ŞÖLENİ'ne böyle başladık.

İ.T.Ü.'nün kuruluş gününde yapılması gelenekleşen Arı Balosu yerine Arı Şöleni.

Tek amacı barışa yönelik olmak.

Yöntemi de halkın şölenlerini yansıtmak.

Bu şölen İ.T.Ü. de kültür ortamına olan susuzluğu, insanlarımızın sanatçıyı yaratmada, anlamada ve sevmede inceliklerini serdi ortaya. Güzel oyunlar, sergiler, tiyatrolar, tartışmalar. Bu şölen ağabeylerinin düştüğü yanlışlardan kaçınan bilinçli, halktan yana olmayı bir "pul biriktirme merakı" olarak görmeyen, yaşantıyla düşünce özdeşliğine, teori ile pratik bütünlüğüne inançlı İ.T.Ü.'lülerin yapıtıdır.

Şölen de, emperyalizmin oyunu çeşitli yozlaşmalara direnen halkçı karekterde sanatçılar sergiler, oyunlar, tartışmalar düzenlediler. Çeşitli konuşmacıların konferans ve açık oturumları bilgilere yeni bilgiler kattı.

Amerikan emperyalizminin ayakta kalabilmek ve durmadan silahlanabilmek için fakir ulusları ezmesini protesto amacıyla kapkara bir top arabası Beşiktaştan Taksime kadar çeşitli yoksul ülkeleri temsil eden öğrenciler tarafından çekildi. Emperyalizme karşı içimiz hınç dolu, birbirimize kenetlendiğimiz o gün VEDAT DEMİRCİOĞLU kardeşimiz de aramızda yürüyordu..

SORUN ÖNEMLİ

Mart 1968, üniversitemizde demokratik üniversite çabasıyla önemlidir. Bütün üniversitelerde olduğu gibi bizde de lafta kalan "üniversite bütünlüğü ve öğelerin birliği" Mart 1968'de pek ucundan da olsa tartışılmaya başladı.

Nisan gazeteleri dünya gençlik destanlarını sayfalarına sığdıramadılar. Bir filozof "20.yy.'ın gerçek devrimi bu." diyordu.

Fransa, Almanya, İtalya, Meksika, Vietnam, İngiltere ayaktaydı.

Bir büyük olaylar oluyordu...

Mart 1968'de İ.T.Ü. kımıldanıyordu...

«Öğrenciler, işçi sınıfını sınıfını sömürmek için yetiştirilen gelecekteki kadronun elemanları olmak istemediler.

Görevleri, sömürü sisteminin hiçbir karşı koyuşla karşılaşmadan işleyebilmesi için sınıf çatışmasını boğmak olan psiko-sosyologların yetiştirilmesine karşıyız.»

Daniel Cohn-Bendit

Eğitime hayır demek olumsuz gibi görünebilir, oysa parça parça, gerçeklere uymayan, otoriter

yöntemlerle öğretilen ve güçsüzlükleri maskelemeye yarayan ideolojilerle karışık bir öğretime karşı baş kaldırmak, tam anlamıyla olumlu bir davranıştır.

Henri Lefebvre

Neden öğretim, nasıl öğretim, kimin için öğretim tartışmaları, Üniversitenin eleştirisi başlamıştır artık.

üniversitenin eleştirisi bir nevi öğrenci iktidarıdır. D. Cohn-Bendit

Türkiyede üniversitenin eleştirisi, yarım yüzyıl öteye, Cumhuriyetin kuruluşu devrelerinde başlar. Bu konuda yapılmış bir araştırmada şu ilginç satırlara rastlıyoruz:

"İstanbul Darülfünunu hakkında ileri sürülen eleştiriler şu iki nokta çevresinde toplanabilir:

1) Üniversite devriminin hazırlanmasına ve yürütülmesine yardımcı olmamıştır.

2) Üniversite ciddî bir ilmî çalışma yoktur.

(1933) (TC.'de Eğitim ve Atatürk, Dr. İlhan Başgöz, Prof. Wilson)

Aynı yıllarda Atatürk devriminin felsefesini yapan 'KADRO' dergisinde Ş. S. Aydemir şunları yazmaktadır:

"Bizim Darülfünunumuz kürsüleri toplum ilimleri sahasında, Türk devriminin kuruş ve yaratış davalarını işleyen orijinal tek bir broşür, hatta tek bir satır vermemiştir. Devrimimizin onuncu yılında Darülfünunun ilim diye sunacağı şey halâ kötü bir çeviri ve adaptasyondan ibaret kalmaktadır.' '

(Ne istiyoruz)

Böylesine sert eleştirilerin sonucu, yöneticiler 1933 "Üniversite reformunu" hazırlamış ve uygu-

lamışlardır. Ancak, daha o tarihte sözü edilen pekçok aksaklığın bugün de geçerli olması, reform niyetine yapılanların gerçek niteliğini açıkça ortaya koyar.

1946 da hazırlanan ikinci Üniversite Reformu ise halen geçerli olan Üniversiteler Kanununu önermişti. Prof. Sıddık Sami Onarın hazırladığı tasarı "özerklik" konusunda yeni davranışlar getirirken, bugün uğrunda halâ mücadele edilen şu ilkeleri de içeriyordu.

«4936 sayılı Üniversiteler kanunu, Üniversitelerin görevleri:

md. 3 a) Öğrencilerini, bilim anlayışı kuvvetli, sağlam düşünceli aydınlar ve yüksek öğrenime dayanan mesleklere türlü bilim ve uzmanlık kolları için iyi hazırlanmış bilgi ve deney sahibi elemanlar, Türk devriminin ülkelerine bağlı ve millî karekter sahibi vatandaşlar olarak yetiştirmek,

b) Memleketi ilgilendirenler başta gelmek üzere, bütün bilim ve teknik meseleleri çözmek için bilimleri genişletip derinleştirecek inceleme ve araştırmalar yapmak, bu çalışmalarla ilgili millî bilim ve araştırma kurumları ile ve yabancı veya uluslararası benzer kurumlarla işbirliği yapmak,

c) Memleketin türlü yönden ilerleme ve gelişmesini ilgilendiren bütün meseleleri Hükûmetle ve kurumlarla da elbirliği etmek suretiyle öğretim ve inceleme konusu yaparak sonuçlarını umumun faydalanmasına sunmak ve hükûmetçe Millî Eğitim Bakanı vasıtasıyla istenecek incelemeleri yaparak düşüncelerini bildirmek,

d) Araştırma ve incelemelerinin sonuçlarını

gösteren, bilim ve tekniğin ilerlemesini sağlayan her türlü yayınları yapmak, yardımcılara, doktora adaylarına, ve öğrencilerine yaptırmak,

e) Türk toplumunun genel seviyesini yükseltici bilim verilerini sözle ve yazı ile halka yaymak.»

Görülüyor ki, daha 1946 da kısmen doğru teşhis edilen rahatsızlıklar henüz giderilememiş, hatta önerilmiş olan Reformcu ilkelerin çoğu kanunun baş kısmına eklenip rafa kaldırılmıştır. Bir yasanın kabul edilmesi başka şey, uygulanması daha başka şeydir. Üniversite öğrencilerinin gün geçtikçe bu ilkelere sahip çıkmaları, titizlikle uygulanmasını istemeleri elbette bu çelişkiyi görmelerindendir.

1965 yılında TBMM Cumhuriyeti Sanatosunun hazırladığı "Üniversite Araştırması" hasır altı edildi: "öğrenci deposu sınıflar", "diplomalı işsizler" gibi sorunların raporda yer almış olması, raporun yokedilmesinin sebeplerinden olabilir. (Ne istiyoruz)

Türkiye'de çeşitli iktidarların Üniversite Reformuna bakışları -özet olarak- budur.

Bu gün de Başkan Nikson'dan Cevdet Sunay'a kadar "Üniversite Reformu" benimsenirken 1968 Üniversite direnişinin temel felsefesi nedir?

Evet, öğrenci hareketlerinin ülkenin koşullarına, eğitim ve siyasal düzenine sıkı sıkıya bağlı olduğu bir gerçektir. Ama bütün bunların çeşitli ülkelerde ayni zamanda baş göstermesi bizi, bu hareketlere iteleyen tarihsel akımı görmeye zorlamaktadır.

NE İSTİYORUZ?

Herşeyden önce, bu sıralarda yoksul halkın alın teri ile okumak fırsatı bulmuş insanlarız. Elbet-

te diyeceklerimiz onun çıkarlarına uygun olacaktır.)

(İ.T.Ü. İŞGAL KONSEYİ BİLDİRİ NO: 2)

Kamu oyu, artık, yıllarca biriken sorunların böylesine fiili durumlarla ortaya serilmesini anlayışla karşılamıştı. Böylesine kitlesel bir hareket elbette haksız olamazdı.

İTÜ Öğrenci Birliği Genel Kurul kararlarına uygun olarak, Mart ayından sonra gelişen durumlar içinde Üniversitenin çeşitli yanlarını gözden geçirecek bir araştırma hazırlığı içindeydi. Bir eğitim Reformuna hazırlıklı başlanmak isteniyordu. Ancak olayların gelişimi her konuda gerçek anlamda bir üretimin ancak çelişkilerin keskinleşmesiyle olabildiğini doğruladı. Öğrenci birliği bu hazırlığını öğrencilere de iletmişti. Nitekim Öğrenciler İTÜ de direniş kararını alırken bu nedenden tereddüt ettiler. Ancak Kamu oyunun tutumunu göz önüne alan, güçlü davranışın toplu davranış olduğunu bilen gençler Haziran direnişine katıldılar: Hazırlıksız olmak demek haksız olmak demek değildi. Nitekim, Kasım ayında örneğin Siyasal Bilgiler Fakültesinin boykotu kamu oyunda Haziran direnişinin yankısını uyandıramadı.

Direniş, genellikle, yöneticilerde gereken davranışı bulamadı. Bugün ardında bir çok direniş bırakan öğrenci örgütü olarak özellikle Üniversite içi çabalarımız da Üniversite yöneticileriyle olan ilişkileri gözden geçirmekte yarar vardır.

Ta başından, Üniversite yöneticileri, başka bir deyişle öğretim üyelerinin büyük çoğunluğu öğrenci kitlesiyle, hatta tek tek öğrencilerle bir akademik çerçeve içinde düşündüğümüz normal ilişkiler kuramamışlardır. Bu kopukluğun çok çeşitli nedenleri vardır.

Üniversite faaliyetini elbette bir "Ders-Tatbikat-Lâboratuar" tek boyutluluğu içinde düşünmemekteyiz. Oysaki bugün genellikle durum budur. Çeşitli ekonomik ve sosyal zorlamalar öğretim üyesinin okul içi yaşantısını minumum ölçülere indirirken öğretim üyelerinin öğrencilerle bir arada olabilmelerini beklemek hayaldir. Bu birbirine uzak oluşta öğreticilere düşen sorumluluk payı büyüktür.

Biribirini tanımayan, düşüncelerini bilmeyen, çeşitli konularda birbirini etkiliyemeyen gurupların belirli bir amaç için ortak çabalar göstermesi, birbirini sevmesi, sayması, teşvik etmesi soyut kelimelerden öteye gidemez.

Bu gün, öğrencileri ve özellikle örgütlerde görev alanları, her gün sınıfta, koridorda gördüğü öğrenciden farklı, zaman zaman bir kışkırtılmış, bir zebani, hatta özel olarak yetiştirilmiş kişiler olarak gören öğreticiler vardır ve bu görüş yöneticilere de etkindir.

Bu açıklama, öğrenci ile öğreticiler arasında zaman zaman beliren olaylarda iki grubun birbirini anlayamamasında köklü nedendir. Sözü edilen eksikliklerin farkına varan öğrenciler, Üniversitenin diğer öğelerine birbirlerine yanaşmayı, tanışmayı, bilimsel alış verişi olanaklayacak "Demokratik Üniversite" adımını atmayı önerdiler. Bu fikir kolayca oluşmadı, Ama "Üniversitede ayrılık yoktur, Üniversite bir bütündür" demekle de bu gerçekleşemez hiç şüphesiz.

Haziran direnişinde öğrencileri tanımayan, tanımaktan da kaçınan, söylediklerinin doğru veya yanlış olduğunu irdelemek istemiyen yöneticilerin bu tutumları yanlış bir tutumdur.

Öğrenci eylemlerinin güçlü devrelerinde fırtı-

nayı küçük tavizlerle atlatmaya çalışmak dar görüşlülüktür. Gerek Haziran direnişinde gerekse sonbahardaki reform çalışmalarında -bir, iki komisyon hariç- öğrenci istekleri cevapsız kaldı, kalmakta da devam ediyor.

REFORM ÇALIŞMALARI

Reform çalışmalarının itici gücünün öğrenci olduğunu kabul etmek kimseyi küçültmez. Bunu bir iddia olarak, bir yarışma davranışı olarak değil, doğru olduğuna inandığımız bir bilimsel veri olarak söylüyoruz.

> "Öğrenciler, bugünkü düzenin eğitim ve toplumsal şartlandırmalarına karşın, geleceğe açık ve dinamizmi olan bir kitledir. Öğrencilik dönemleri sırasında toplumla aralarında bir ekonomik ilişki söz konusu olamayacağından sosyal şartlandırmalarının dışında ekonomik şartlandırılmaları yoktur. Bu nedenden daha özgür davranabilmektedirler. Bu özgürlük anlayışları içinde örgütlenebilmekte, toplumsal eylem yapabilmektedirler. Öğrenciler, yeni ve olumlu yapıtlar ortaya koymaya hazır, ileriye ve gelişimlere açık bir kitledir."
> İTÜ İşgal Konseyi Raporu

Bunda ısrar ediyoruz: Reform adı altında yapılan çalışmalara -mevcut yasalarla çelişmeden- katılmamız uygun görülmüştü. Ancak bu katılma biçimi bizden habersiz saptandığından iyi niyetli bir katılma biçimi değildir. Nitekim bu «sözde» katılma -birkaç konu dışında- laf olsun diye mümkün olabildi. Komisyonlar genellikle bizlerle tartışmaktan kaçınıp, söylediklerimizi not etmekle, verdiğimiz belgeleri dosyalamakla yetindiler. Buna "Reform ça-

lışmalarına" katılma denemez ve bu nedenden "Reform" çabaları doğru bir öze oturtulmamıştır.

Yaz sonunda bir grup arkadaşın, bütün engellemelere rağmen yürüttüğü reform çabaları bugün "Demokratik Üniversite" fikrine varmamıza önemli bir noktadır. Bir yanda -bu kadarıyla bile- Üniversite içi tartışma gereğine inancımız pekişti, öte yanda bizimle bir masaya oturmaktan sıkılan büyükler gördük. Kılıklarımızı süzmekten, uykusuzluğumuzu saygısızlık diye yorumlamaktan fikir ve önerilerimizi dinlemiyenleri veya bu "garip" gençlerden böyle gelişmiş öneriler duymaktan içtenlikle şaşıran büyükleri gördük. Evet kolay değil beraber olmak. Hele bilinçli veya bilinçsiz emperyalizm işbirlikçileri bu beraberliği dinamitlemek, Üniversiteyi bölmek, güçsüz kılmak isterlerken gerçekten güç bir mücadele verilecektir.

Öğretim üyeleri içinde, bizimle birlikte olmanın, tartışmanın, bizi tanımanın gereğine inananlar elbette vardır.

"...çoğunluğu Cumhuriyet devrinde yetişmiş öğreticilerin bir kesimi bugün bilerek yada bilmeyerek emperyalizmin etki alanına girmişler, uluslar arası sermayenin çeşitli tutumlarında yer alır, fabrika ve işyerlerinde çalışırlar. Bu sermaye Türk halkının sırtından kazandığı parayla tutar bu grubu: sömürüden pay alan bu kişilerin kendilerini düzeltmeleri ve halk düşmanlarıyla işbirliğine son vermeleri güç bir iştir.

öğreticilerin büyük çoğunluğu ise, Atatürkçü fikirlerin ve bağımsızlık tutkusunun ne demek olduğunu bilen kişilerdir. Bunlar genellikle meslek adamı ile aydın kişi kavramlarını bir-

birinden ayırma eğiliminde, bir kısmı ise geleneksel medrese anlayışının etkisindedirler. Bu grup öğreticiler öğrencileri "fazla ileri gitmekle" veya zaman zaman da "saygısızlıkla" suçlamaktadırlar : bu suçlamalar giderilebilir suçlamalardır..."

Yanış anlamalara dayana anlaşmazlık, Üniversitenin ileri adımlar atmasını engellemektedir. Bu engelleri elbirliğiyle ortadan kaldırmak ÜNİVERSİTENİN VAROLUŞ SORUNUDUR.

Reform çaışmalarının ilkeleri ve gelişmeler öğrencilerde bazı kuşkular uyandırmıştı...

"İşgal hareketleri, Üniversitelerin "en üst kademede eğitim yaparak, uzmanlaşmış, bilimsel araştırmalara yatkın, bilimsel düşünebilme yetkisine sahip elemanlar yetiştirmek" şeklindeki birinci ödevlerini delilleriyle tanıtlayarak, bu durumun değiştirilmesi çarelerini, göstermek istemişlerdi. Bu konuda, yukarda anılan çevrelerce en ufak bir adım bile atılmamıştır. Atılamazdı da. Bir kere, bizim gibi, emperyalist ülkelerin pazarı durumunda bulunan, yapımcı temel sanayiini kurması dış sömürücüler ve içerdeki ortakları tarafından önlenen ülkelerin yukarda belirtilen özellikleri taşıyan insanara ihtiyacı yoktur. Diğer yandan, bu tip insanlar, değiştirici, ileri götürücü, halka dönük nitelikleriyle bugünkü soygun düzeninin sürmesine izin vermiyeceklerdir. Bugün işbaşında olan iktidar ve sırtını dayadığı sınıf açısından tutarlı iş, belki de bugünkü üniversiteleri bile kapayarak, hepsinde ustabaşı ve imam yetiştirmektir. Öğrenci yönetime katılırsa üniversiteyi başta anlatılan bilimsel ve halka dönük nite-

liğe kavuşturacağından, iktidar ve üniversite yöneticileri ortalığın durgun olduğu şu sırada bu isteği Anayasaya aykırı buluyorlar. Fakat bu iki yönetici zümre de ergeç Anayasanın söz cambazlarının ipi olmadığını ve kitlelerin bükemedikleri bileği öpmek yerine kırdıklarını öğreneceklerdir. Esasen bu istek, ancak bütün yönetilenlerin yönetimi ele geçirdikleri bir düzende gerçekleşebilir.

Öğrencilerin eskidenberi savaşını sürdürdükleri, uğrunda Ankara'ya kadar yürüdükleri "Özel okulların devletleştirilmesi" de direnişlerde birinci planda ele alındı..

Bu sorun da çözümüne halk yığınlarının iktidarı ile kavuşacak, o zaman bugün bilim satarak burjuvaziye yandaşlık yapan öğretim üyeleri halkın emrinde olacaklardır. Tam-gün çalışma ise hem Özel Okulların hem de dışarda iş yapanların işine gelmemekte, işi uyutmak için savsaklayıcı kararlar almaktadırlar.

Görülüyor ki öğrenci eyleminin ağır bastığı, sıkıştıkları günlerde sayfalarca demeçler vererek, adetâ "biz bunları bilmiyorduk, hemen onaylayacağız" yollu konuşanlar, bugün eylemden önceki tutumlarına dönmüşlerdir...

Yukarda anlatılanlardan ortaya çıkan gerçek, üniversite öğrencisinin, çalışmadan, kolayca meslek kazanmak değil, tam tersine bilimsel bir eğitim istediğidir. Bunu isterken bunun güçlüğünü de bilmekte ve benimsemektedir. Fakat baylarımız -geniş öğrenci kitlesinin potansiyelini yıkar umuduyla- sınav yönetmeliklerini değiştirmekte, hiç tartışmasız tembele prim niteliğinde vizeler dağıtmakta, bir de 250 lira

olan bursları 400 liraya çıkarma yolunda çalışmalar yapmaktadırlar. Bunlar öğrencinin son ve ayrıntı istekleridir".

Ders yılı başında öğrencilerin kuşkularını arttıran bir başka gelişme söz konusu oldu: İTÜ ders yılı açılış toplantısı engellendi... Gerçekte önemli bir toplantı değildi bu. Her yıl tekrarı gelenekleşen sözler söylenirdi. Üniversite bütünlüğü bir daha anılır, yeni profesör olanlar vs. okunur, bir türlü başlanamayan kampüse ağıtlar dizilirdi. Ama Hasan Yalçın açılış konuşmasında bu geleneğin dışına çıkınca rahatsızlık başladı. Sonra, bunca zaman tartışmanın gerekliliği belirtildikten sonra açılış günü öğrencinin karşısına çıkılamaması kolay izah edilemez. Öğrenciler, demokratik yollar tıkandığı zaman özel tutumlar benimserler (bir toplum yasasıdır bu). Özel tutumlardan çekinenlerin demokratik yolları tıkamaktan kaçınmaları gerektiği açıktır. Öğrencisinin gözünün içine bakamayan kimseler herşeyden önce öğretmen olamazlar.

TEKRAR ÖZEL OKUL

Aralık ayında ortaya çıkan "özel Hukuk yüksek okulu," özel okullar sorununun tekrar ilk plâna geçmesini nedenledi.

İstanbul üniversitesi öğrencileri boykot kararı aldılar. Aynı Üniversite yönetim kurulu acele özel hukuk yüksek okuluna cephe aldı ve öğretim üyelerinden hiç birinin bu okulda görev almayacağını açıkladı. Özel Hukuk Yüksek Okulu teklifinin kamu oyunda büyük yankı uyandırması iki nedene bağlanır.

1. Özel Okullar konusu gerek İTÜ'deki gerekse

Mimarlar, Mühendisler ve Diş Tabipleri Odalarındaki çabalarla iyice anlatılmış idi.

2. Özel Hukuk Yüksek Okulu nitelik olarak Özel Mühendis Yüksek Okulundan farklı görülüyordu.

İTÜ öğrencileri de, İstanbul ve Ankarada yükselen seslere kulak verdiler ve öz meseleleri "ÖZEL OKUL" konusunu tekrar tartışmağa başladılar. Fakültelerde forumlar düzenleniyor ve özel okullar konusunda kesin tutumlar belirlenene kadar boykota karar veriliyordu.

"BOYKOT BAYRAMLARINA HAYIR" sloganı, boykotu bir tatil sananlara karşı şiddetle bir eleştiri ortamı bu devrede gelişti. Bütün bu boykotlar, forumlar, bildiriler, vb. özel yüksek okullar davamıza yeni bilgilerin katılmasını ve çeşitli kuruluşlar ile kamu oyunun bu konuya daha fazla sahip çıkmasını sağladı: herkes özel okullardan bahseder olmuştu. İstediğimiz de, bir yanıyla, bu idi.

Bu noktada Özel Yüksek Okul patronlarının el altından yaymaya çalıştığı bir dedikoduyu kesinlikle açıklığa kavuşturmak gerekiyor. Özel Yüksek Okullar konusundaki görüşlerimizin bu okullarda okumak zorunda kalmış, öğrenci kardeşlerimize karşı bir yanı yoktur. Kısa vadede çıkarlarıyla çatışır görünen tutumlarımızın, patronlar tarafından istismarı istenmektedir. Gerçek anlamda sanayileşme ve teknolojik gelişmenin söz konusu olmadığı ülkemizde, plansız, başıboş eğitim sorunları "özel yüksek okul" gibi geçici tedbirlerle çözümlenemez. Okul sonrası problemleri, işgücü dağılımı, istihdam politikası gibi sorunları gözden ırak tutamayız. "Gemisini kurtaran kaptan" felsefesi iflas etmiştir. Özel okullarda okuyan kardeşlerimiz gün geçtikçe gerçekleri kav-

ramakta ve mücadelenin ortak bir mücadele olduğu, sert bir mücadele olduğu çizgisinde bizlerle birleşmektedirler.

Bağımsızlık savaşında elele veren Türk gençleri tüm sorunlarının -eğitim de dahil- ancak bağımsız Türkiyede tartışılabileceğini, çözümlenebileceğini bilmektedirler. Teknik Üniversiteliler, Özel Okullardaki arkadaşlarının her doğru eyleminde yanlarında olacaklar, bizleri bölüp zayıf düşürmek isteyenlere izin vermeyeceklerdir.

Özel Hukuk Yüksek Okulu açılmasının ortaya çıkardığı tartışmalar Üniversitede DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE sloganının somutlaştırıldığı eylem oldu. Dört fakülte derslere boykot ederken altı fakültede "forumlar" düzenleniyor, çeşitli sorunlar tartışılıyordu.

Tartışmalara bazı fakültelerde öğreticilerin de katılmasıyla Demokratik Üniversite adımları hızlanmağa başladı. Örneğin, Mimarlık Fakültesi Ögeleri Ortak toplantısı bazı kararlar alıyordu:

* "Karşılıklı sorumluluk ve dayanışma "ilkesi bütün davranışlarda temel ilkedir.
* Özel Yüksek Okullar sorunu Türkiyedeki bütün kurumların içinde bulundukları bozukluğun Eğitim dalındaki bir yansımasıdır.
* Özel Yüksek Okullar konusunda en etkili çözümleyici grup bu okullardaki arkadaşlarımızdır.

Gerçek bir "ögeler ortak toplantısına" henüz ulaşılamadı. Ancak atılan adımlar doğru adımlardı.

Artık Özel Yüksek Okul sorunu olgunlaşmıştır. Öğrenciler, Mimarlık Fakültesi genel kurulunun aldığı ve Senatonun da onayladığı şu kararı bilmektedirler:

4.12.1968

"md. 2- ...bütün Özel Yüksek Okullar hakkında Senatomuzun aldığı kararlara uygun olarak, gerekli kanunî değişiklikler bu öğretim yılı içinde gerçekleşmediği takdirde 1969-70 ders yılı başında Fakültemize mensup bütün öğretim elemanlarının Özel Okullardaki görevlerinden ayrılacaklarını şimdiden kararlaştırdığını bildirir."

Bu karar, açık olmayan ifadeler taşımaktadır. Buna rağmen uygulanmasını sağlamak için çabalar gerekecektir. Özel Yüksek Okul konusunun ANAYASA mahkemesinde inceleneceği şu günlerde İTÜ öğrencileri olarak bu konudaki birlik ve uyanıklığımızı pekiştirmeliyiz.

Son ayların ASİSTAN eylemlerinin Özel Yüksek Okul sorunuyla ilgili olduğunu unutmamak gerekiyor. "Tazminat Sorunu" denen mesele gerçekte "TAM-ZAMAN" meselesinin bir bölümüdür ve öğreticilerin okul dışı faaliyetlerini belirler.

Türkiye Üniversitelerindeki dalgalanmaların "Asistan boykotu" şeklinde ve iktidarı hedef alarak ortaya çıkması iktidarı, acele bazı tedbirler almağa zorladı. Üniversiteler kanununun tümü elden geçirilmeyi beklerken, yalnızca tazminatlara ilişkin birkaç yenilik ile üniversitelerin düzene gireceğini ummak safdillikten başka bir şey değildir. Tazminatlara birkaç kuruş zam yaparak Üniversiteyi susturmak hesapları da geri tepen silah olabilir.

Üniversite reformunun varıp dayandığı

yönetime katılma

disiplin meselesi

gibi temel meseleler yasama organları daha doğrusu

iktidar tarafından rafa kaldırılmışken, lafı bile edilmezken, kimseyi tatmin etmeyen bir tazminat kanunu tasarısına sığınmak tam anlamıyla kötü bir tutumdur.

Yarın, öbürgün 350 liraya çıkarılan bursların birşeyi değiştirmiyeceğini, cilası yenilenen bir düzenin kısa zamanda tekrar eski durumuna döneceğini söylemek kehanet değildir. O zaman, öğrenci kitleleri tekrar ayaklanırsa, sorumlu kişiler suçları birbirlerine atmakta yarışacaklardır. Üniversiteler yöneticileri, Reform çabalarının yeni yasalara ilişkin olanlarını en az tazminatlar konusunda olduğu kadar titizlikle izlemeli ,çabalarını arttırmalıdırlar. En tabiî hakların, en temel sorunların büyük mücadeleler ve fedakzrlıklarla elde olunabildiğini unutmamak gerekir. Gerekende, hep birikte gereken eylemleri yapmağa, gereken mercilere ortak davranış örnekleri göstermeğe hazır olmalıyız. Öğrenci kitleleri, haziran 1968 Direnişinde iyice belirledikleri sorunları izlemeli, geliştirmeli ve dayanışma halinde olmalıdırlar.

İTÜ Senatosu, Maliye Bakanlığının hazırladığı son tasarıya ilişkin bir muhtıra hazırlamıştır. Gazetelerden öğrendiğimiz muhtırada tasarı eleştiriliyor:

> "Tasarı, Maliye Bakanlığınca hazırlanmış şekli ile, Üniversitelere ve özellikle İTÜ'ye fayda değil zarar verecek niteliktedir ve bu metinle kanunlaşmaktansa, hiç kanunlaşmaması tercih olunur."

Muhtırada Asistanların durumundan sözedilirken "Eşitsizlik ve adaletsizlik İTÜ asistanları için çok daha açık ve dayanılmaz niteliktedir" deniyor. Asistanlarımızın boykotu kaldırmada gösterdikleri

aceleciliğin karşılığı çok kötü bir şekilde verilmiş oluyor. Gerçekte mesele bir yanlış anlama meselesi değildir.

"Özel teşebbüsü desteklemek ve bürokrasiyi çökertmek için izlenen düşük ücretli devlet memurluğu politikası, bu kadrolarda bulunanları, madî menfaatlarıyla birincilere (özel teşebbüs) bağımlı hale getirdi. Yeni kurulan ve ayrı ücret ve çalışma statüsüna tabi olan üniversiteler bir tarafta bırakılırsa, geri kalan yüksek öğretim kurumlarında asistanlar özel teşebbüsteki hademe ücretleri, doçentler vasıfsız sekreter ücretleri, profesörler de üçüncü derecede uzman ücretleriyle çalışmaktadırlar. Fakat düşük ücret kendi başına, üniversite öğretim üyelerini bağımlı duruma düşürecek bir olgu değildi. Bunun yanında ikinci ve çok önemli bir etki, kapitalizmin çok kazancı başarı göstergesi sayan kıstasının tüketim toplumlarının yüksek tüketim eğilimini saygıdeğerlik için şart sayan kıstasının Türkiye'ye ithal edilmesi olmuştur. Bugün, yırtık pantolonla gezen, simit çayla karın doyuran, apartmanların bodrum katında oturan adam, nice bilgin olursa olsun, üniversite şehirlerinde acınarak bakılan bir tiptir.

Oysa, devletin öğretim üylerine verdiği ücret -kirada oturan iki çocuğu olan eşi çalışmayan bir öğretim üyesi için- hiç olmazsa baremde birinci derecede devlet memuru, profesör olunca ya, yani 50 yaşına gelinceye kadar, ancak böyle bir hayat düzeyi sağlayabilir. Bu koşullara, araştırıcı bilginlerin önemsenmediği, dolaysiyle manevi tatmin vermeyen bir akademik

çevre de eklenince, üniversite öğretim üyesinin çoğunu bağımlı hale getiren nedenleri anlamak çok kolaylaşır. Yüksek ücretli özel teşebbüs danışmanlıkları, özel okul hocalığı, yüksek ücret ödeyebilen varlıklılara açık muayenehaneler, hastahaneler, proje büroları, vs. dışarda çalışmak olanağını bulan öğretim üyelerini bu düzene tamamiyle bağımlı hale getirmiştir."

(G. Kazgan Üniversite sorunu)

Apaçık görülüyor ki, devlet üniversiteleri planlı olarak bu duruma düşürülmüşlerdir. Ah-vah edip, dövünmek, ricalar ve aracılıklar bu planı bozamaz. Yasalar Üniversitelere kendilerini savunma hakkını vermiştir. Özerk ve halktan yana bir üniversite istiyorsak gereken disiplinli mücadeleyi yürütmeliyiz.

Mücadelenin önümüzdeki adımı KARŞILIKLI SORUMLULUK VE DAYANIŞMA ilkesi ışığında DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE adımıdır. Zor günlere, sert mücadelelere hazır olabilmek için meseleleri enine boyuna tartışacağımız, birbirimizi tanıyıp güvenebileceğimiz, eksiklerimizi yavaş yavaş giderebileceğimiz, birbirimizi eleştirebileceğimiz, eğitimimizi pratik süzgecinden geçirebileceğimiz DEMOKRATİK ortam bu dönemde, üniversite çabamızda amacımızdır ve bu doğru bir amaçtır.

TÜSTAV

TÜSTAV

Yıl içinde yayınlanan

B a z ı

BİLDİRİLER

TÜSTAV

TÜSTAV

BASIN BİLDİRİSİ

9-TEMMUZ-1968

Sayın Başbakanımız Türkiye çapında olan ve eğitimde devrim çizgisinde toplanan öğrenci hareketlerindeki gerçeği görmemekte ve teşhisi yanlış koymaktadır.

Şöyleki; Başbakan yalnızca yurt ve kredilerin artmasıyla buhrana çözüm geleceğini sanmış olmalı ki eğitimde devrim yapmaya yanaşmamaktadır.

Biz eğitimde devrim isteyen gençlik olarak Başbakanı şu üç hediye ile uyarmak istiyoruz;

1—) GÖZLÜK:

Başbakan gerçekleri görememekte ve eğitim sorununa yanlış teşhis koymaktadır. Şöyle ki; Gençliğin eğitim konusunda istediği yanlızca yurt ve kredilerin arttırılması değil, ilk okuldan üniversiteye dek köklü devrimler yapılması ve halk yararına bir eğitim düzeninin kurulmasıdır.

Gerçekte yurt ve kredilerin yeterli ölçüde olması doğal bir durumdur. Biz gençlik olarak yurt ve kredilerin arttırılmasını bir sus payı olarak niteliyoruz.

2—) İSTEKLERİMİZ:

Sorunlarımızın yanlızca yurt ve kredi olmadığını görmesi için isteklerimizin birer yazılı nüshasını Başbakana gönderiyoruz.

3—) ANAYASA :

Başbakanın 50. maddeyi okuması ve uygulaması için bir ANAYASA gönderiyoruz. ANAYASA MADDE 50 : "Halkın öğrenim ve eğitim ihtiyaçlarını sağlamak devletin başta gelen ödevlerindendir."

Devlet başta gelen ödevini tüccarlara devredemez. O tüccarlar ki her türlü alışverişte halkı soyan, devletten milyonlarca vergi kaçıran kişilerdir, son olarakta üniversite ve yüksek okullara giremeyen onbinlerce lise mezununu sömürmek için bakkal dükkânı açma rahatlığı içinde özel yüksek okullar açmışlardır.

Başbakana hatırlatmak istiyoruz ki halkın öğrenim ve eğitim ihtiyaçlarını sağlama, Ali Demirelin değil Süleyman Demirel'in görevidir.

SONUÇ :

Eğitim buhranı başladığından bugüne dek birçok vaadler yapılmış fakat hiçbir iş yapılmamıştır. Bu durumda biz teknik öğretim yapan insanların aklına şu fizik kuralı gelmektedir:

«NE KADAR ZORLARSA ZORLASIN, ARABAYI YERİNDEN OYNATAMAYAN BEYGİR İŞ YAPMIŞ SAYILMAZ.»

İTÜÖB Bşk. **İTÜTOTB Bşk.** **İYTOTB Bşk.**
Harun Karadeniz **Çetin Uygur** **Cengiz Gülderen**

BASIN BİLDİRİSİ

9-KASIM-1968

Her yıl 10 Kasımda Atatürk için törenler yapılmaktadır. Bu törenler günümüzün koşullarında Mustafa Kemal ilkelerinin anlamlarını ortaya koyarak, Mustafa Kemal ilkelerini yaşatıp ve ilerleteceği yerde sahte yüz ifadeleri ile Atatürkçülük nutukları atılan toplantılar olmaktan ileri gidememektedir.

10 Kasım törenlerinin Mustafa Kemal'e layık olması bir yana, dünyada ilk anti emperyalist kurtuluş savaşının önderinin ölümünü EMPERYALİSTLERE MÜJDELEME TÖRENLERİ olmaktadır. O kadar ki bu törenlerin anlamları şunlar oluyor:

"Ey emperyalistler müjde Mustafa Kemal öldü. Türkiye'ye gelip üsler kurabilirsiniz. Petrolünden kromuna bütün yeraltı kaynaklarını sömürebilirsiniz.

İstediğiniz yere barış gönüllüsü, istediğiniz kurumlara uzman adı altında casuslar gönderebilir, Türkiye'nin bütün sırlarını öğrenebilirsiniz.

Mustafa Kemal öldü artık. İkili anlaşmalarla Türkiye'yi ekonomik olarak kendinize bağlıyabilir, sömürünüzün geleceğini güven altına alabilirsiniz. Yoksul ulusları sömürmek için kurduğunuz NATO'ya Türkiye'yi de alarak, kendi çıkarlarınız için savaşa sokabilirsiniz.

Mustafa Kemal öldü. Artık Türkiye'yi sömüren şirketlerinizin bekçisi filolarınızı İstanbul'a, İzmir'e gönderebilirsiniz. Bu filolarınıza karşı Mustafa Kemal ilkelerini amaç edinen gençler en küçük bir protestoda bulundukları anda polislerce dövülebileceğinden hatta öldürülebileceğinden emin olabilirsiniz.

Müjde! Mustafa Kemal öldü artık. Meydan sizin."

Devrimci Türk yüksek öğrenim gençliği olarak Mustafa Kemal'in öldüğünü ilân ederek EMPERYALİSTLERE ÇAĞRI TÖRENİ yerine, anti emperyalist Mustafa Kemal ilkelerini yaşatacak EMPERYALİSTLERİ KOVMA TÖRENLERİ düzenlenmesi ve anti emperyalist eylemler yapılması gereğine inanıyoruz.

Biz Mustafa Kemal ilkeleri ışığında:

NATOYA HAYIR, İKİLİ ANLAŞMALARA HAYIR, AMERİKAN ÜSLERİNE HAYIR, YABANCI SERMAYEYE HAYIR, mutlu azınlığın çıkarlarını kayıtlar altına alan bir HUKUK, mutlu azınlığa daha iyi olanaklar sağlayan bir İKTİSAT, emperyalist ülkelere ve onların işbirlikçilerine yarayan bir TEKNİK ÖĞRETİME, öz olarak ülkemizin sosyolojik ve ekonomik yapısına uymayan eğitime HAYIR DİYORUZ.

İTÜÖB Bşk. **İTÜTOTB Bşk.** **İYTOTB Bşk.**
Harun Karadeniz **Çetin Uygur** **Cengiz Gülderen**

SAYIN SÜLEYMAN DEMİREL'E AÇIK

MEKTUP

19 OCAK 1969

18 Ocak 1969 günü basına verdiğiniz demeci radyoda dinledik ve basında okuduk. Bu demecinizde ulusumuzu ve Türk yüksek öğrenim gençliğini ilgilendiren aşağıdaki konuların açıklığa kavuşmasını istiyoruz.

1—) "SUÇ VARSA POLİS ÜNİVERSİTEYE GİRER" diyorsunuz. İlk bakışta doğru olan bu sözden neyi anlatıyorsunuz? Suç varsa polis üniversiteye girer. İyi ama suç olup olmadığını POLİS mi tayin edecek yoksa ADLİYE mi? Suç olup olmadığını adliye tayin edecekse (suç varsa polis üniversiteye girer) sözünüz söylemeye ne hacet var?

Yok eğer suç olup olmadığını adliye tayin etmeyecekse polis tayin edecekse: Üniversitedeki suçları polisin tayin etme yolunun kapalı olduğu 27 Mayıs 1960'ta görüldüğü halde bu yola gidişin sebebi nedir?

2—) Polisin önleyici zabıta vasıtası bakımından tedbir alırken üniversite idaresiyle temasta bu-

lunması ve ona göre hareket etmesi, daha ziyade NEZAKET İCABI TEAMÜLDE YERLEŞMİŞ BİR KEYFİYETTİR. Halbuki suç işlenen her yerde yerine getirilmesi tabii olan adli zabıta vazife ve hizmetlerinin ÜNİVERSİTELERDE İDARECİLERİN TALEP VEYA MUVAFAKATİNE BAĞLI SAYILMASI Devletin emniyet, asayiş ve adaleti ülkenin her yerinde tamim etmek göreviyle yani DEVLET NİZAMIYLA BAĞDAŞMAZ" diyorsunuz.

Anayasa Madde 120: "..Üniversiteler bilimsel ve idari özerkliğe sahip kamu tüzel kişileridir.." demektedir.

Polis üniversiteye girerken "Üniversite ile temasta bulunması (üstelik izin alınması değil de temasta bulunması) nezaket icabı teamülde yerleşmiş bir keyfiyettir." sözünün üniversitenin özerkliğini toptan kaldırdığının farkında değilmisiniz?

Polisin üniversiteye girişinin "üniversitelerde idarecilerin talep veya muvafakatine bağlı sayılmasının devlet nizamıyla bağdaşmıyacağını" söylerken bu sözün Anayasa'da güven altına alınmış olan üniversite özerkliği ile ve Anayasayla bağdaşabileceğine ihtimal verebiliyormusunuz?

Demokratik ülkelerin en belirgin niteliklerinden biri de üniversitelerin özerklikleridir. Son olarak üniversite özerkliğini yok etme yolundaki amacınız nedir?

3—) Tam bağımsız ve emekçi halkın Türkiye'si için savaşan devrimci gençlerin eylemlerini suçluyorsunuz. Bizler, bu ülkede nelerin suç nelerin suç olmadığının açığa çıkmasını istiyoruz.

Bu nedenle, Türk yüksek öğrenim gençleri olarak nelerin suç, nelerin suç olmadığı yolundaki görüşlerimizi açıklıyoruz:

Egemen sınıfın çıkarlarına uygun robot meslek adamı yetiştiren, nüfusumuzun %60'ına okuma-yazma öğrenmeyi şağlamıyan, 40 000 köyümüzden 13000 ine okul sağlamayan, orta öğrenim çağındakilerin %17'sine, Lise öğrenim çağındakilerin %10'una ve üniversite öğrenim çağındakilerin %3'üne öğrenim olanağı sağlayan eğitim düzenine karşı çıkmak suç değidir. Aksine bu eğitim düzenini korumak, ülke gerçeklerine ve Anayasaya aykırı özel okulları hızla çoğaltırken İYTO ve ODTÜ gibi resmi okulları küçük bahanelerle kapatmak suçtur.

Emperyalizmin casusluk teşkilatı CİA da 12 yıl çalıştıktan, Vietnam pasifikasyonunu (sindirme, yıldırma hareketini) yönettikten sonra ülkemizi sömürmekte olan ABD'nin çıkarlarına bekçilik yapmak üzere gelen bir kişiyi şu veya bu biçimde protesto etmek suç değildir. Aksine böyle bir kişiye elçi muamelesi yapmak suçtur.

Şu günlerde "32 milyona mezar olabileceği" ifade edilen 101 Amerikan üssüne, 35 miyon metrekare toprağımızın Amerikalılara verilmesine ve ülkemizde 25000 nin üzerinde Amerikan askerinin bulundurulmasına karşı çıkmak suç değildir. Aksine, bunları savunmak, Amerikan üslerine tesis diyerek 32 milyonun mezarını kazmak suçtur.

Türkiye'nin petrolüne, boraksına, kromuna, bakırına ve benzeri bütün kaynaklarına ulusumuzun sahip çıkmasını istemek suç değildir. Aksine, bütün bu kaynakları bir komisyon karşılığında emperyalizme peşkeş çekmek suçtur.

Bir yılda 17 milyon yatırımı karşılığında 25 milyon doları patent hakkı ve kâr olarak kendi ülkelerine aktaran batılı sömürgen ülkelerin Türkiye'yi soymalarına karşı çıkmak suç değildir. Aksine, sö-

mürgen firmaların verdiği komisyon karşılığında Türkiye temsilciliğini yapmak ve Türkiye Cumhuriyetinden batı firmalarına tazminat koparmaya çalışmak suçtur.

Amerikan çıkarlarının bekçiliğini yapan ve Kıbrıs sularında yolumuzu kesen 6. filoyu protesto etmek suç değildir. Aksine, 6. filo erlerini rahatsız ediyorlar diyerek devrimci gençlerin yurtlarını geceyarısı basarak dövmek, yaralamak ve öldürmek suçtur.

Ülkemizin bağımsızlığına darbe vuran 54 tane ikili anlaşmaya karşı çıkmak suç değildir. Aksine, bu anlaşmaları imzalamak ve kaybolduklarını söyledikten sonra savunmak suçtur.

%15 inin 10 TL. altında, %70 inin 25 TL. altında ücretle çalışan işçilerin zam için yaptıkları grevler ve emeklerini sömüren yabancı sermayeye karşı çıkmaları suç değildir. Aksine, düşük ücretlerle köle gibi çalıştırmak ve işçiyi sömürenleri korumak suçtur.

Ülkemizin ekonomik egemenliğini yitiren ve Avrupa'nın açık pazarı durumuna düşmesinden başka sonuç sağlamıyacak olan ORTAK PAZAR'a karşı çıkmak suç değildir. Aksine, işbirlikçilerin ülkemizi Avrupanın pazarı durumuna getiren emperyalizmin bizi soymasına yardımcı olmak suçtur.

Öz olarak öğrencilerin yaptığı emperyalizme karşı, halktan yana eylemler suç değildir. Aksine, emperyalizmin işbirlikçilerinin bu vatanı parça parça ve küçük komisyonlar karşılığında emperyalizme peşkeş çekmesi ihanettir ve suçtur.

İTÜÖB Bşk. **İTÜTOTB Bşk.** **İYTOTB Bşk.**
Harun Karadeniz **Çetin Uygur** **Cengiz Gülderen**

BASIN BİLDİRİSİ

7 ŞUBAT 1969

Halktan yana gençlik örgütleri olarak Amerikan 6. Filosunun gelişine karşı direneceğimizi açıklıyoruz. Halktan yana bütün gençleri de filonun gelişini protesto etmeğe çağırıyoruz.

6. Filo 54 tane ikili anlaşmanın ve 101 tane Amerikan üssünün bekçisidir ve halkımıza dost değil, düşman bir kuvvettir.

6. Filo düşük ücretlerle ağır şartlar altında çalıştırılan işçilerin değil, bu işçileri sömüren, bu işçileri ücret kölesi olarak çalıştıran sömürgen şirketlerin düzenini beklemektedir.

6. Filo Keban'da 1400 işçiyi bir defada işten atan, işçinin kendi hakkını aramasına izin vermiyen sömürgen firmaların düzenini beklemektedir.

6. Filo Türkiye'de ağır saayinin kurulmasını engelleyen ve montaj sanayii ile Türkiye'yi daha kolay sömürme ortamını hazırlayanların düzenini beklemektedir.

6. Filo tütün üreticilerinden tütünü 8 liraya alıp 80 liraya satanların düzenini beklemektedir.

6. Filo ülkenin çıkarlarını düşünmeğe başlayan öğrencilerin öğrenim dışı bırakılmasına çalışanların düzenini beklemektedir.

Kısacası 6. Filo bu çürümüş halk düşmanı düzenin bekçiliğini yapmaktadır. Daha değişik bir söyleyişle Türkiye'yi soyan emperyalizmin bekçiliğini yapmaktadır.

Emperyalizm Türkiye'deki çıkarlarını bir yandan filo bekçiliğinde sürdürürken, öte yandan daha iyi sömürme planlarını gerçekleştirme peşindedir. Bu amaçla elçi olarak Türkiye'ye Komer'i göndermiştir.

Halktan yana gençlik örgütleri olarak 6. Filonun gerçek yüzünü halka ileteceğiz. İnanıyoruz ki, bu filonun gerçek yüzünü gören halk düşmanı içimizden atacaktır.

İTÜÖB - İTÜTOTB - İYTOTB - DGSAÖD - İÜ Ecz. Fak. Tal. Cem. - İÜ Or. Fak. Tal. Cem. - İÜ Kim. Fak. Tal. Cem. - Elâzığ İlerici Toplumcu Kalkınma Derneği - Konya Ereğlisi Kültür ve Tesanüt Cemiyeti - Anadoluhisarı Fikir Kulübü - Diyarbakır Öğrenci Der. - FKF - Dev. Öğ. Birliği - İÜ Diş Hekimliği Fakültesi Tal. Cem. - İÜ Fen Fakültesi Tal. Cem. - Sivas Devrimci Yüksek Öğrenim Derneği Ordu İli Yüksek Öğrenim ve Kalkınma Derneği İst. Şb. - Elâzığ Fikir Kulübü - Kırklareli Lisesinden Yetişenler Cemiyeti.

24 - 30 Aralık MONTAJ SANAYİİ VE ORTAK PAZARA HAYIR HAFTASI

VATANDAŞ

Bizde büyük fabrikalar yok. Bizdeki fabrikaların makinalarını yapan fabrikalar dışarda. Almanya'da, İngiltere'de, Amerika'da büyük fabrikalar. Yani Türkiye'deki fabrikaların kökü dışarda.

Bizdeki fabrikalar, soyguncu memleketlerdeki fabrikaların ilâvesi. Büyük fabrikaların sahipleri bizi daha iyi soyabilmek için Türkiye'ye montaj atölyeleri kuruyorlar. Montaj atölyesi diyoruz çünkü Türkiye'deki fabrikalar dışardan gelen bir kaç çeşit malı bir araya getirir. Bu birleşme işine montaj denir. Birkaç çeşit malı birleştiren binalar fabrika değil atölyedir.

Meselâ lâstik fabrikası derler adına lâstiği burda yapar. Fakat lâstik için gerekli kauçuk dışardan gelir. Otomobil fabrikası derler otomobilin her kıymetli parçası dışardan gelir. Burda bu parçalar biri birine eklenir. Gazoz fabrikası derler gazozun özü dışardan gelir. Türkiye'de terkos suyuyla gazoz özü birleştirilir. Boya fabrikası derler renk maddesi dışardan gelir. Kısaca bizdeki sanayi dışarıya muhtaç, muhtaçta değil dışarı bağlı bir sanyidir.

Bizdeki bu fabrikaları kuranlar ya doğrudan doğruya yabancı soyguncular (yani yabancı sermaye) yahutta yabancı soyguncuların işbirlikçileri. Kökü dışarda fabrikaları kuruyorlar Türkiye'de. Sonra soy soyabildiğin kadar.

Soygunun nasıl olduğunu görmek için bir örnek üzerinde düşünelim. Diyelim ki Almanya'da bir otobüs fabrikası var. Bu fabrikanın dertlerinin başında yaptığı otobüsü satmak gelir. O fabrika için Otobüsünü satacağı bir pazardır. Türkiye. İşin birazını Türkiye'de yapmak için bir otobüsü montaj fabrikası kurarsa, Türkiye'de yapılan (gerçekte monte edilen) otobüs Türkiye piyasasına kolay hakim olur. Bunun için kanunlarımızda müsaittir. Dışardan otobüs almayız içerdeki tutunsun diye, Türkiye piyasasına hakim olan fabrikanın pazar derdi (satış derdi) ortadan kalkar.

TÜRKİYE'DE İNSAN EMEĞİ UCUZDUR

Almanya'daki fabrika sahibinin bir derdi de otobüsü ucuza çıkarmaktır. Bunun bir yolu da işçiye az ücret vermedir. İşçiye az ücret verirse otobüs ucuza çıkar. Öte yandan Almanya'da işçi ücreti yüksek Türkiye'de işçi ücreti düşüktür. Ve otobüs yapma işinin birazı ancak Almanya'daki fabrikada yapılabilir. Meselâ motor. Fakat motoru şasiye takma işi Türkiye'de de yapılabilir. Bu durumda patron işini ucuz yerde yaptırmak isteyecektir. İşçinin ücretinin düşük ol-

duğu yer Türkiye'dir. O halde motoru şasiye takma işini Türkiye'de yaptırır.

Kısaca Türkiye'de insan emeği unuzdur. Bir otobüsü yapmak için Türkiye'de yapılması mümkün işleri batılı soyguncular Türkiye'de yaptırmak yani ucuz ücretle Türk işçisi çalıştırmak için Türkiye'de montaj fabrikaları kurmaktadır. Yoksa bizim kara gözümüz için değil.

İşçiyi ucuza çalıştırıp Türkiye'yi pazar yapıp bizi soymak için geliyorlar.

ONLAR ORTAK BİZ PAZAR, İŞTE SİZE ORTAK PAZAR

Günümüzde soygun kanun nizam anlaşma yoluyla yapılır. Avrupa devletleri (Fransa, Almanya, Belçika, İtalya, Lüxsemburg ve Hollanda) kendi aralarında bir ortaklık bir birlik kurmuşlar. Adına da «Avrupa Ekonomik Topluluğu» (yani ortak pazar) demişler. Kısaca Avrupa devletleri kendi aralarında bir ortaklık kurmuşlar. Ve sonra başlamışlar mallarını pahalı, pahalı satacakları pazarlar aramaya.

Biz ortak pazara girersek ne olur, olsa olsa ortak devletlerin pazarı oluruz. Çünkü ortak pazara girince:

1 — GÜMRÜK DUVARLARI KALKACAK.

Gümrük duvarları kalkınca Avrupa sanayiînin ürünleri Türkiye gümrüksüz girecek o zaman bizim yerli sanayiimiz çökecek. Çünkü bizim yerli sanayiimiz Avrupa sanayisiyle rekabet edemez ezilir gider.

TUSTAV

2 — **SERBEST SERMAYE DOLAŞIMI OLACAK.** Yani Avrupalı patronlar daha rahat bir biçimde Türkiye'ye sermaye getirip götürecek yani Türkiye tam bir pazar olacak. O zaman bizim yerli sermayemiz tamamen batacak.

3 — **TÜRK PARASI BAĞIMSIZLIĞINI YİTİRECEK.** Çünkü, batılı patronlar dilediklerî zaman Türkiye'ye bol sermaye getirip Türk parasının değerini düşürecekler.

4 — Ortak pazara girerek ortakların pazarı olan **TÜRKİYE EKONOMİK BAĞIMSIZLIĞINI TAMAMEN YİTİRECEKTİR.** Önemli yatırımları, yabancılar plânlayıp yapacaklar. Elbetteki kendi çıkarları için plânlar yapıp uygulayacaklar.

Kısaca ortak pazara girmek Türkiye'nin ekonomik bağımsızlığını tamamen yitirerek ortaklara pazar olması yani Türkiye'nin intihar etmesidir.

YABANCI SERMAYE VE MONTAJ SANAYİİ'NİN KÂRLARI

Genel olarak yoksul ülkelerden örnekler :

5 büyük Amerikan petrol şirketi Orta Doğudaki petrol intiyazlarının % 70'ini ellerinde tutmaktadır. Amerika Birleşik Devletlerinin yayınladığı resmî rakamlara göre 1962 de Amerika'nın yabancı ülkelerde petrolden sağladığı kâr 1 milyar 716 milyon dolara erişmektedir. Yabancı ülkelere petrol için yatırılan özel Amerikan sermayesi 4 milyar 245 milyon dolar olduğuna göre sağlanan net kâr % 40 demektir.

1961'de kapitalist memleketler yoksul ülkelerden kâr olarak 5 milyar dolar, faiz olarak 1 milyar dolar, dış ticaret yoluyla da 5 milyar 800 milyon dolar. Oysa 1961 de yardım adı altında verilen uzun vadeli sermayelerin toplamı 6 milyar dolardır.

Türkiyed'en Örnekler :

1951 - 1968'de Türkiye'ye giren döviz 39 milyon lira, Türkiye'den çıkan döviz ise 124 milyon liradır.

Üniveler-İş Türk Ticaret ve Sanayii Ltd. 1952'de 5 milyon lira sermaye ile kurulmuştur. Sermayesinin % 80'i yabancıdır.

YILLAR	KÂR
1954	7.774.000
1955	10.379.000
1956	13.188.000
1957	15.408.000
1959	16.642.000
1960	16.612.000
1961	16.325.000
1962	20.997.000

E.R.Spuipp İlâçları Anonim Ortaklığı 1951 yılında 1 milyon 400 bin lira sermaye ile kurulmuştur. Bunun % 71'i yabancı sermayedir. 1959 yılı kârı 7 milyon 79 bin TL. dır.

Türk Philips 1955'te 4 milyon 600 Bin TL. sermaye ile kurulmuştur. Sermayesinin % 99'u yabancı ve 1962 kârı 13 milyon 9 bin TL. dır.

SONUÇ

Montaj sanayiî ve ortak pazar bütün Türk halkının davasıdır. Çünkü soyulan sömürülen bütün halktır. Ekonomik bağımsızlığını kaybederek yabancıların pazarı durumuna gelecek olan bizim vatanımız yani Türkiye'dir.

Montaj sanayiî sömürme sanayiîdir.

Ortak pazar Türkiye'yi pazar yapma anlaşmasıdır.

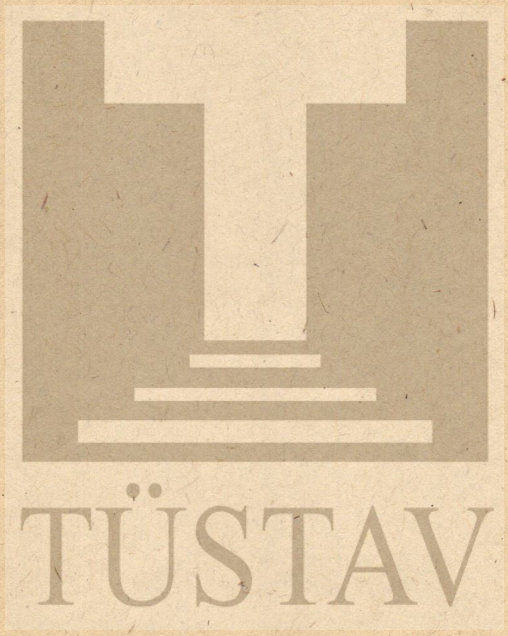
Bu ekonomik gerçeği gören devrimci örgütler olarak, öğrencilerin öğretmenlerin aydınların ve tüm emekçi halkın bu konuya eğilmesi için savaşıyoruz. Türkiye'deki halkçı güçler ve halk bu konuya eğilince soygun sona erecektir.

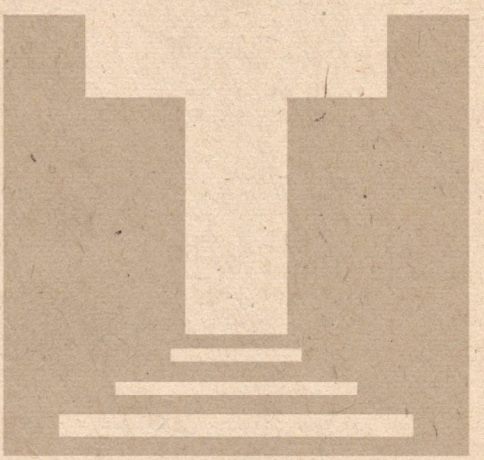
MONTAJ SANAYÎ VE ORTAK PAZARA HAYIR DİYEN DEVRİMCİ ÖRGÜTLER ADINA SAYIN HALKIMIZA SAYGILAR.

47 DEVRİMCİ ÖRGÜT

TÜSTAV

Not : Montaj Sanayii, Ortak Pazar ve yabancı sermaye konusunda ayrıca bir broşür yayınlandığından, bu raporda bu konu uzun olarak anlatılmamıştır.

TÜSTAV

TÜSTAV

TÜSTAV

ÚSTAV